

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Sessió núm. 28 / CET / 19.02.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripció\CET\28CET\

Fitxer 28CET1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Empresa i Treball

Sessió 28, dijous 19 de febrer de 2026

Presidència de la Il·lma. Sra. Maite Selva i Huertas

Sessió 28 de la CET

La sessió de la Comissió d'Empresa i Treball (CET) s'obre a ****. Presideix Maite Selva i Huertas, acompanyada de la vicepresidenta, Lúdia Ferré Ferré, i de la secretària, Laura Fernández Vega. Assisteix la Mesa la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Hi són presents [Francesc Jesús Becerra Ramírez](#), [Elena Díaz Torrevejano](#), [Natàlia Fabian Corbacho](#) i [Conchi Jiménez Cruz](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Joan Canadell](#) i [Bruguera](#), [Noemí Nieto](#) i [Fumanal](#) i [M. Àngels Planas](#) i [Crous](#), pel G. P. de Junts; [Jordi Albert](#) i [Caballero](#), [Laia Cañiguerol Olivé](#) i [Joan Ignasi Elena Garcia](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Míriam Casanova Domènech](#) i [Àngels Esteller Ruedas](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Javier Ramírez Gutiérrez](#), pel G. P. de VOX en Catalunya; [Lluís Mijoler Martínez](#), pel G. P. Comuns, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sessió informativa de la Comissió d'Empresa i Treball amb el conseller d'Empresa i Treball sobre el nou text del Pacte nacional per a la indústria 2026-2030 (tram. 355-00189/15). Conseller del Departament d'Empresa i Treball. Sessió informativa.

La presidenta

Bé, molt bona tarda. Hi ha algun grup que tingui alguna substitució a notificar?

Joan Canadell i Bruguera

Sí, presidenta. La diputada Sònia...

La presidenta

Martínez.

Joan Canadell i Bruguera

...Martínez substitueix la diputada Planas.

Gràcies.

La presidenta

Perfecte. Algú més? D'acord.

**Sessió informativa de la Comissió d'Empresa i Treball amb el
conseller d'Empresa i Treball sobre el nou text del Pacte nacional
per a la indústria 2026-2030**

355-00189/15

Doncs donem la benvinguda a l'honorable conseller Miquel Sàmpel, benvingut! I al director general d'Indústria, el senyor Xavier Roca, benvingut! Ens faran la sessió informativa sobre el nou text del pacte nacional per la indústria 2026-2030 i teniu la paraula tant punt com vulgueu. Endavant!

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Molt bé. *(La lletrada intervé sense fer ús del micròfon.)* L'hora. No, home, no. *(L'oradorriu.)* Quinze, vint minuts màxim.

Bé, doncs moltíssimes gràcies, presidenta. Membres de la Mesa, de la comissió, diputades i diputats que ens acompanyeu, membres del Departament d'Empresa i de Treball que heu ajudat i col·laborat amb aquest pla doncs que avui, com després explicarem, ha donat per aprovat el Consell Català de l'Empresa. Moltíssimes gràcies per la vostra presència. Hem volgut de forma especial que pràcticament no hi hagués solució de continuïtat entre l'acte que hem tingut avui amb el Consell Català de l'Empresa i vosaltres. És a dir, no volíem que passessin dies. És més, ens hauria agradat poder fer de forma conjunta. No és possible, com ja sabeu, i, per tant, aquest matí hem tingut el plenari, en el qual s'ha aprovat aquest pacte nacional i vam considerar que era imprescindible que els membres del Parlament i d'aquesta comissió en concret tinguéssiu coneixement del contingut del mateix i d'aquesta aprovació que s'ha produït aquest dematí.

Vull agrair de forma molt especial la feina feta pel director general d'Indústria. No ha estat fàcil. Ha estat un any i una mica més, llarg, de moltíssimes reunions i, per tant, una feina que avui dia aquí en públic i davant de tots vosaltres que li vull agrair de forma especial al director Xavier Roca i a tot el seu equip; i tot el seu equip, que hi ha una part que ens acompanya aquí i hi ha una altra part que no ens acompanya, però que també els hi vull fer arribar aquest agraïment. Un agraïment que també aquí, en aquesta seu parlamentària, vull fer arribar a tots els membres del plenari del Consell Català de l'Empresa, per tant, a les patronals, Foment, PIMEC, les universitats que ens han acompanyat, els centres tecnològics, les cambres de comerç, de forma molt especial també el món del treball, UGT i Comissions Obreres.

El contingut d'aquest pacte és el fruit del treball del Consell Català de l'Empresa i també, per tant, agrair aquesta feina que ha sigut molt llarga. Les aportacions i el fet de que hagi estat tan plural han fet que encara sigui més complicat arribar a aquest text consensuat. Però el resultat que ara tenim, doncs, fa que ens haguem de sentir molt més contents i orgullosos de que avui s'hagi aprovat aquest pacte.

També les aportacions que heu fet tots vosaltres, i ho dic amb tota la franquesa. Tots heu fet aportacions i us vull dir, abans de començar ja amb l'exposició, que el fet, un dels fets diferencials que explicarem després i que tots coneixeu, que és que es tracta d'un pacte viu i obert, fa que pugueu continuar fent aportacions durant tota la

vida d'aquest pacte, per tant, fins a l'any 2030. És a dir, avui no s'acaba re. Avui comença una experiència nova, un camí llarg en el qual heu aportat com a grups parlamentaris, però podreu seguir aportant en la mesura en què les circumstàncies ho facin aconsellable.

Aquest matí, com us deia, s'ha aprovat aquest pacte en el plenari del Consell Català de l'Empresa amb aquesta visió, doncs, fins a l'any 2030, que és molt important. Hem acordat i hem tancat un marc que executarà el Govern, però que haurà estat acordat amb totes les entitats que conformen aquest Consell Català de l'Empresa. I també recollint la veu, com us deia, dels grups d'aquesta cambra que hi han volgut participar. Aquest matí hem aprovat, per tant, el resultat de moltes i moltes reunions i de molta feina feta per part de tots els grups de treball. Molta feina feta, cal dir-ho, i també és de justícia transmetre un agraïment a tots els membres d'aquesta casa que ho han fet, que ho heu fet possible.

També com us deia i us deia abans, l'agraïment a totes les entitats que representen la indústria i de forma específica, tant des de l'òptica del món de l'empresa com des de l'òptica del món del treball. Per tant, patronals i sindicals. I vull fer una reiteració d'aquesta frase. El món de l'empresa, el món de l'economia no s'entén sense les dues visions: la visió empresarial d'una banda, la visió del món del treball des de l'altra. És una moneda, sempre ho diem, que tan important és la cara adversa com el revers i que una sense l'altra de cap de les maneres podria funcionar.

Fem possible, per tant, una ambiciosa política –permeteu-me que ho digui– ambiciosa política industrial catalana per als pròxims cinc anys i, per tant, avui podem dir que s'ha aprovat aquest camí, aquest itinerari de política industrial fins a l'any 2030. Un pacte, un document que hem aprovat, que no és un pla, és un pacte. No és un pla, és un pacte. Sembla fàcil d'entendre, però vull destacar-ho. El pla el fa el Govern. El pacte s'acorda amb la societat, amb els agents econòmics, amb els agents socials i amb tots vosaltres.

Malgrat que el pacte fa referència a l'acció de govern envers de la indústria, l'hem preparat entre tots els agents econòmics, socials i –hi insisteixo– també amb tots vosaltres. Vull recordar que a Catalunya hi ha una llarga tradició de concertació social de les polítiques econòmiques i industrials amb els agents econòmics i socials,

que s'ha anat adaptant a les necessitats i realitats de l'entorn empresarial en cada moment. No és una forma de fer d'ara ni de fa un any ni de fa quatre. És una forma de fer del poble català i nosaltres hem seguit en aquesta línia.

Permetin-me que els recordi, fa uns deu anys, aproximadament, de la declaració conjunta que va formular PIMEC i Foment del Treball, juntament amb els sindicats, les universitats i alguns destacats col·legis professionals, que crec que abans me'ls he oblidat i que és bo que també els recordem. Demanaven en aquell moment, fa aproximadament uns deu anys, que el Parlament establís les bases per a un pacte nacional de la indústria. El Parlament va reaccionar, com sempre fa, de forma ràpida, amb una resolució de tots els grups parlamentaris, per tant, una resolució, una

Fitxer 28CET2

que instava el Govern a impulsar de manera conjunta amb forces polítiques i agents socials i econòmics les bases d'un pacte, imprescindible, nacional per a la indústria, amb l'objectiu de rellançar l'economia productiva del nostre país. Poc després va néixer el primer pacte nacional per a la indústria, que, com sabeu, va tenir una dimensió temporal des de l'any 2017 fins a l'any 2020. Ara tancarem el tercer pacte, que durarà fins a l'any 2030. Entremig va haver-hi el segon, que va acabar tot just a finals d'aquest any que hem acabat, 25. Aquest ha estat i és un compromís ferm de l'actual Govern de la Generalitat des del primer dia; del Govern i, en concret, del molt honorable president Salvador Illa i d'un servidor, el conseller d'Empresa i de Treball. Un compromís explicitat en el pla de govern, el pla «Catalunya lidera» també, per ordenar les nostres prioritats econòmiques, i present, clar, també al pla Responem per donar resposta al nou context global de conflicte aranzelari que vam viure ara tot just fa aproximadament un any i quinze dies. Més i més indústria, però sobretot millor indústria, una nova indústria, digitalitzada, internacionalitzada, descarbonitzada, sostenible, competitiva, adaptada, amb cadenes de valors més forts i amb la mirada posada en sectors estratègics. Aquesta és la nostra idea, aquesta és la nostra ambició de país. Quan diem «de país» ho diem sobretot pensant en clau de territori –vull repetir-ho: en clau de territori–, en una equitat territorial que també volem que

arribi a l'àmbit industrial i que ja estem veient que pot ser una realitat. En posarem algun exemple.

Els territoris més industrialitzats són aquells que compten amb major cohesió social, i aquest és un intangible de molt valor, d'un valor incalculable, i més avui en dia. És el que volem per al nostre país, és el que volem per a Catalunya. I les dades de Catalunya també ens ho mostren: les comarques que tenen major presència industrial presenten una menor desigualtat en la distribució de la renda que aquelles que tenen un menor pes industrial. Aquest resultat no només reflecteix salaris més estables, sinó també ocupacions millor qualificades, que ofereixen camins reals de mobilitat socioeconòmica ascendent. Els llocs de treball de més qualitat –sous més alts, més estabilitat, menor rotació– són els que ens dona la indústria. La indústria, per tant, és sinònim de progrés i és sinònim de prosperitat. El mateix concepte «estat del benestar» va sorgir també d'una societat industrial en creixement i que portava amb ella molts canvis i derivades socials. Tot just la setmana passada, en el Parlament vam viure un debat monogràfic sobre l'ascensió social que havia proposat el Grup Parlamentari de Junts i que va permetre que tots els grups parlamentaris poguessin dir la seva al respecte. Doncs permetin-me que ho digui: la indústria catalana ha estat i ha de ser un ascensor social. Moltes famílies del nostre país han crescut, han prosperat, gràcies a feines del sector industrial. Estic convençut que, de tots els que estem aquí, la gran majoria podríem dir que les nostres famílies han treballat –els nostres pares, els nostres avis– en fàbriques i que aquest treball en fàbriques i en indústries catalanes ha permès que puguin guanyar-se la vida amb una dignitat cada vegada més gran.

Després d'aquesta reflexió, permetin-me que ja passem a com hem arribat a aquest punt i com hem arribat a fer aquest document; com deia, amb el treball molt intens que ara m'agradaria resumir breument. Ja el desembre del 24, la Comissió Executiva del Consell Català de l'Empresa va treballar l'orientació estratègica que havia de sustentar el nou pacte nacional de la indústria. També a finals de l'any 24 es va iniciar un treball titulat –vostès ho deuen recordar– «Què necessita la indústria catalana?», que tenia per objectiu respondre aquesta pregunta identificant i exposant seixanta temes que des de diverses òptiques i perspectives acaben definint el moment industrial actual. La presentació de l'estudi es va fer coincidint amb la

primera reunió que es va fer dels grups de treball que després esmentaré. El mes d'abril de l'any passat ja, al Palau de Pedralbes es va celebrar una jornada interdepartamental sobre el nou pacte, una reunió amb més de cent alts càrrecs de la Generalitat i directius per iniciar el procés intern d'elaboració del nou pacte. Una sessió d'aquestes característiques va permetre remarcar el caràcter transversal del pacte i aprofitar els avantatges que aquest enfocament podia proporcionar. No s'havia celebrat en cap de les iniciatives que hi havien hagut fins ara. I permetin-me que ho recalqui: és molt important que tots tinguem clar que el pacte nacional de la indústria no neix només del Departament d'Empresa i de Treball, que sí que el pot dirigir, però requereix les aportacions –que després ho direm– de nou conselleries, de quaranta-cinc línies d'actuació que posaran en marxa cent noranta iniciatives. Amb aquesta jornada es va reforçar el compromís de tots els departaments de la Generalitat en la definició i execució de les actuacions incloses en el pacte. També hi va haver un intens procés participatiu, amb els principals agents de l'ecosistema industrial de Catalunya. Es van constituir cinc grups de treball compostos per unes dos-centes persones. Els cinc grups es van reunir per separat en dues ocasions, i en dues ocasions també de forma conjunta, la darrera el passat 20 de novembre al Palau de Pedralbes.

Aquest intens procés participatiu ha sigut una de les característiques que han fet diferent aquest nou pacte amb relació als dos altres que l'havien precedit. No és millor ni pitjor; és diferent, perquè estem a l'any 26 i no estem ni al 20 ni al 17. Per tant, és diferent. Hem après dels anteriors. El primer va ser el millor, el segon el va millorar, tenint en compte que el primer va ser el millor, i el tercer millora el segon, que va millorar el primer, que va ser el primer i que va ser el millor. Aquesta és la voluntat: que cada vegada els nous pactes tinguin la capacitat de fer millor l'anterior. I amb això, amb aquesta voluntat, ha nascut aquest, amb una voluntat de sumar i de millorar el que s'havia fet fins aquell moment. Finalment, en els darrers mesos es va treballar amb tots els agents implicats un procés de concertació que ha desembocat avui en l'aprovació –que abans els hi explicava, al principi– per part del plenari amb la signatura del document amb els agents econòmics i socials les properes setmanes.

Com esperem que aquest instrument ens ajudi a millorar el futur? Doncs mirin, el document té estratègia, d'una banda, estructura, d'una altra, i contingut, d'una altra banda, i ens permetrà afrontar els reptes de la nostra indústria, i n'estem totalment convençuts. Primer, aquest pacte nacional de la indústria assumeix unes missions que des del Departament d'Empresa i Treball teníem com molt integrades i que ara s'han vist reforçades amb el mandat que Europa, que Draghi, que Letta, ens suggereixen, i que és un increment de la productivitat, continuar treballant la descarbonització de l'economia i aportar resiliència a la nostra estructura industrial. Són, de fet, aquestes tres missions o grans objectius del PNI que coincideixen amb les missions, com els hi deia, de Mario Draghi, i que va proposar en el seu famós informe per a tot el nostre continent. I hem de tenir latent la seva visió, la seva ambició i el seu consell.

Segon, el nou PNI concreta més, molt més, i fa abaixar les tres missions generalistes cap a objectius molt més concrets que encara plasmen més clarament cap a on volem portar la nostra indústria, de forma especial, i la nostra economia en termes generals. Els hi llegeixo alguns dels vint-i-dos objectius que estan dintre de les cent noranta accions que es duren a terme i que només són la meitat, però que entendreu que els vulguem avui posar aquí a sobre de la taula. Un de primer, augmentar el VAB industrial. Saben vostès que el tenim en un ordre aproximat del vint per cent. De forma expressa –i aquí haig de dir que de forma molt personal–, no hem volgut dir: volem arribar al vint-i-tres o al vint-i-quatre o al vint-i-cinc. Volen saber el que penso jo? M'agradaria arribar al trenta, i ho dic així de clar i així de obert. M'agradaria que la indústria tingués un pes, el més gran possible, dintre de la nostra economia. Però no crec que hagués sigut aconsellable posar un horitzó –diguem vint-i-tres, vint-i-quatre o vint-i-quatre, per exemple– i que després arribéssim al vint-i-dos, perquè segurament generaria frustració. Crec que és molt més positiu que siguem capaços de tirar cap endavant, d'intentar assolir un augment del VAB, i tant de bo que arribem el més lluny possible. L'objectiu nostre és fer que aquesta porció d'aquest pastisset cada vegada sigui més gran per part del VAB industrial.

Incrementar la productivitat de la indústria, malgrat que no estem tan malament com es diu. I permetin-me que faci el record de l'informe que va presentar el Consell de Cambres, l'últim informe anual que presenta al Consell de Cambres. La senyora

Carme Poveda i el senyor Oriol Amat van fer una aportació molt important del que és la productivitat de la indústria catalana. Recordo –i els convido a que s'ho mirin de l'informe del Consell General de Cambres– que ells ens deien que, malgrat que tenim encara un marge de millora, i no poc important, de la nostra productivitat, la corba que, per exemple, hi ha a la resta de l'Estat és molt més horitzontal que la nostra, que és més vertical i que pràcticament és igual ja a la corba, a la línia de creixement de la productivitat de la Unió Europea. Hi insisteixo, informe econòmic, Consell de Cambres, Carme Poveda, Oriol Amat. Per tant, hem de millorar en la productivitat –és importantíssim–, però partim d'un moment que no és, ni molt menys, tot lo negatiu que de vegades es diu. La productivitat de Catalunya està en línia creixent de millora, molt millor que la resta de la productivitat a l'Estat espanyol i pràcticament atrapant la mitjana de la línia europea.

Un increment indispensable també de la recerca del desenvolupament industrial, seguint ja en la línia del que està fent Catalunya des de fa molts anys en recerca i en desenvolupament. Un increment importantíssim del nombre de patents, un increment, també, a la indústria del nombre de persones amb formació professional i universitària. I permetin-me que destaquï la universitària, però sobretot la formació professional. Tots vostès ho saben, i ho hem parlat moltes vegades, que tenim aquí un decalatge, una bretxa que hauríem de ser capaços de millorar. La indústria necessita enginyers, economistes, físics, químics, matemàtics, però necessita matricers, mecànics, fusters, electricistes que tinguin la capacitat de donar el servei a tota la cadena que necessita la nostra indústria.

Incrementar el nombre de polígons industrials que tinguin més de cinquanta hectàrees. Permetin-me que els hi recordi, o que els hi faci saber si vostès no ho van seguir la setmana passada, que la setmana passada vam pujar a acord de govern un acord de col·laboració entre el Departament de Territori i el Departament d'Empresa, eh?, amb la ferma voluntat de que el Departament d'Empresa pogués dir la seva al Departament de Territori i Urbanisme de les necessitats que el sistema i que el teixit productiu necessiten a nivell de pastilles industrials. És evident que nosaltres hem de ser capaços de mobilitzar sòl industrial perquè les iniciatives empresarials que vulguin venir a Catalunya tinguin la possibilitat realment d'instal·lar-se en el nostre país. Precisament perquè sabem de la dificultat que hi ha en els

tràmits administratius, la dificultat que hi ha en els tràmits urbanístics, hem volgut posar la nostra mirada també –es va generar, hi insisteixo, en aquest acord de govern–, aquesta relació, aquesta comissió interdepartamental entre Territori i Empresa, que facilitarà que puguem incrementar el nombre de polígons industrials de més de cinquanta hectàrees.

Incrementar també el pes de l'energia renovable en el consum industrial. El camí cap a les renovables és un camí que Catalunya, Espanya i Europa han pres i que nosaltres hem de ser capaços de donar-li la magnitud i la rellevància que mereix. I també permetin-me que els hi digui que no només renovables: energia, la indústria necessita energia, eh? Ahir vam tenir aquí un consell interterritorial amb els consellers de la resta de comunitats autònomes, que va presidir el ministre Cuerpo, i hi havia una reclamació per part de tots, absolutament, els consellers i conselleres que van intervenir de que hem de solucionar el problema de la manca d'energia que pugui abastar els polígons, les empreses de l'energia necessària per tirar endavant els seus projectes industrials.

Augmentar el percentatge de residus industrials valoritzats. Incrementar les exportacions industrials de contingut tecnològic alt i mitjà alt.

Fitxer 28CET3

Permetin-me també que els faci coneixedors que hem tingut l'oportunitat de fa ben poc posar en marxa el que és l'estratègia d'internacionalització, també amb el mateix espai temporal que aquest pacte nacional de la indústria, és a dir, fins a l'any 2030, que pretén bàsicament quatre coses. Una primera, ser capaços de generar d'aquí a l'any 2030 dos mil empreses més que comencin a exportar. Aconseguir també d'aquí a l'any 2030, que les 18.200 i escaig empreses que a dia d'avui exporten de forma regular es converteixin en dinou mil, d'aquí a l'any 2030. I després la doble regla del cinc: que totes les empreses exportadores, com a mínim, ho facin a cinc països de mitjana i, per tant, que diversifiquin aquesta capacitat exportadora. I també aconseguir que, com a mínim, d'aquestes dinou mil empreses que volen tenir

exporten de forma regular l'any 2030, dos mil superin la quantitat de 5 milions d'euros en exportacions.

I els dic això de la voluntat d'internacionalitzar la nostra economia un dia que hem conegut que Catalunya, per tercer any consecutiu, ha superat els 100.000 milions d'euros en exportacions. I si va ser important el 23, primer any que s'aconseguia, i el 24, perquè era l'any en el qual es repetia per primera vegada, permetin-me que els digui que té molt mèrit que el teixit industrial i empresarial de Catalunya ho hagi aconseguit aquest any, perquè tot just ara fa un any i dues setmanes que els Estats Units va encetar una política aranzelària que ens ha afectat dels 4.350 milions d'euros que exporta Catalunya cada any als Estats Units un seixanta-set per cent, que són 3.000 milions d'euros.

Per tant, lo més normal que hagués passat aquest any entre la política aranzelària dels Estats Units, u, i dos, tenint en compte la incidència en els mesos de novembre i de desembre de la pesta porcina, que va afectar, i molt, el sector primari, lo més normal hagués sigut que no haguéssim arribat als 100.000 milions d'euros. Doncs amb pesta porcina i amb la política aranzelària dels Estats Units, Catalunya, per tercer any consecutiu, supera les exportacions de 100.000 milions d'euros. I no només això, sinó que aquest any ha sigut el més alt de la sèrie històrica.

Ha augmentat també el nombre d'empreses exportadores regulars, com li deia abans, i de forma molt especial –i ho vull dir també aquí aprofitant que a més ens acompanya el secretari de Treball– millorat l'índex de qualitat del nostre treball – millorat l'índex de qualitat del nostre treball.

Tercera cosa: el nou PNI involucra nou departaments, els hi deia abans, de la Generalitat, quaranta-cinc unitats executores i té cent noranta mesures, que per a tot el període de cinc anys, del 26 a l'any 2030, doncs, ha de tenir aquesta capacitat de mobilitzar 4.500 milions d'euros, i que hi ha el compromís en el Consell Català de l'Empresa de mirar que arribi a 5.000. Aquesta serà la nostra voluntat.

I permetin-me també una altra cosa que m'agradaria compartir amb vostès: quan els he comentat que pretenem i que tenim la voluntat d'estar amb nou departaments, els vull dir quins són. I són el Departament d'Empresa... –perdó– d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, Economia i Finances, Educació i Formació Professional,

Empresa i Treball, per descomptat, Departament de Presidència, Recerca i Universitat, Departament de Salut, Departament de Territori i Habitatge, i Departament d'Igualtat i Feminisme. Perquè evidentment que ha d'haver-hi una visió transversal des de la perspectiva de gènere amb aquest nou pacte de la indústria.

Mirin, quan els deia ara el compromís o la voluntat de que aquests 4.500 milions dels quals es dota aquest pacte nacional d'arribar als 5.000, està escrit en el propi pacte i els vull llegir el que es diu al respecte: «Els agents econòmics i socials signants, conjuntament amb el Govern de Catalunya, expressen el compromís de treballar de manera coordinada per tal que la dotació global del pacte pugui assolir, com a mínim, els 5.000 milions d'euros al llarg del període de vigència 2026-2030.»

Els he comentat també abans, un pacte que és viu. Els hi deia quan els deia que les aportacions fetes pels grups parlamentaris en cap cas són finites, sinó que es podran anar fent durant la vigència d'aquest pacte. Això és molt important. Ho hem explicat reiteradament, però creiem que val la pena reiterar-ho. És una altra característica diferencial en relació amb els pactes previs.

Mirin, en els propers cinc anys passaran coses que a dia d'avui, ara cap de nosaltres tenim al nostre cap: any 20, pandèmia –ningú s'ho esperava–, amb uns efectes que tots vam poder conèixer.

Guerra d'Ucraïna –cap al quart any– amb Rússia, amb els efectes econòmics de la provisió d'efectes de primera necessitat, com, per exemple, els cereals.

Tensió geopolítica amb els aranzels de l'Administració Trump.

Tensió geopolítica entre les dues potències mundials, Estats Units i Xina. I entremig Catalunya, equidistant a Estats Units i a Xina. Al mig, al punt mig d'aquests dos països, d'aquestes dues grans potències.

Això feia imprescindible que aquest pacte es pogués emmotllar a les coses que vagin passant i que no les sabrem fins que no passin, perquè, com vostès estan vivint, la societat a dia d'avui no té res a veure amb la societat que teníem fa deu, quinze, vint o trenta anys.

Per tant, aquest element de que sigui un pacte viu, permetin-me que els digui, jo de forma personal penso que és una de les seves millors característiques i que ens

permetrà que l'anem millorant entre tots, Consell Català de l'Empresa i els seus membres, i vostès, sempre que qualsevol dels que ho han fet possible ara ho consideri oportú.

L'Administració, donant suport a la indústria, ha de reaccionar ràpidament, dissenyar noves eines i noves estratègies. Això és el que hem fet en les noves actuacions d'Acció per ajudar les nostres empreses a internacionalitzar-se. Per exemple, com els deia abans, amb aquesta estratègia d'internacionalització 2026-2030. I precisament, dins d'aquesta estratègia, aquest dilluns presentàvem un programa que es diu «Catalunya exporta», un programa nou, publicoprivat, per facilitar que dos mil empreses catalanes comencin a exportar de forma internacional.

Fixin-se, d'una banda, una estratègia amb la mirada 2026-2030; d'una altra, de forma pràcticament coetània, una mesura per executar el que dins de l'estratègia hi ha. Ara hi ha un programa amb una dotació inicial de 3 milions d'euros, amb la que es vol assumir cinc reptes: un ecosistema d'internacionalització més fort i connectat; més empreses exportadores, resilients i adaptables; consolidar, diversificar i créixer en un món incert; impulsar els sectors de futur i l'economia del coneixement, i cinquè, projectar el teixit empresarial català al món amb veu pròpia, el nostre teixit impulsat al món amb veu pròpia.

I com que sabem que un bon propòsit, sense un pla i sense xifres, moltes vegades queda en un no-res, de cara al 2030 tenim uns objectius clars que ja els hi he dit, però que els hi vull repetir una altra vegada: dos mil empreses catalanes que s'iniciïn en processos d'exportació; dinou mil empreses que exportin de forma regular; arribar a cinc països de mitjana; de diversificació geogràfica per a empresa, arribar –això no els hi he dit abans, altres 3.500 empreses amb filials a l'exterior. Ara en tenim 3.175, i amb 8.663 filials a l'estranger, superar les empreses que exporten més de 5 milions i augmentar el valor afegit de les nostres exportacions, de forma especial aquelles que tenen un pes tecnològic elevat. No cal que els digui que tot això té molt a veure també amb el nostre teixit industrial.

Què ens falta ara per fer? I ja acabo, presidenta. Doncs la feina ja està feta, el contingut ja el tenim i en les properes setmanes signarem aquest acord amb Foment i Pimec, amb UGT i amb Comissions Obreres. És una signatura que ha d'elevat per

part del Govern de la Generalitat el president de la Generalitat i a partir d'aquell moment, doncs, tocarà treballar fort i desplegar-ho.

Avui, en el Consell Català de l'Empresa hem pres un compromís que vull prendre també amb vostès. No volem tenir un document, sinó una línia d'actuació que es vagi complint i, per tant, ens sotmetrem a escrutinis periòdics, no cada any i mig o cada dos anys. Aquí ens hem d'anar veient i ens hem de posar calendaris de compliment. Aquí s'han d'aconseguir les coses i les hem de fer entre tots, entre vostès..., i jo ja aniré compareixent aquí quan m'ho demanin o quan considerem que tenim noves coses perquè vostès coneguin, i amb el Consell Català de l'Empresa per executar aquells compromisos que considerem que són molt importants.

Com que sé que també em preguntaran quan intervinguin sobre territori, doncs, m'avanço a la jugada, eh?, i els parlo de territori. Avui també la representant de Comissions Obreres ens deia que era molt important que la política industrial, la política econòmica arribi al territori, i ens deia de forma específica que no totes s'haurien de prendre des de Barcelona, les decisions, sinó que s'hauria de comptar amb el territori i visitar el territori i, per tant, doncs, que el territori se senti molt més participatiu en aquest pacte nacional de la indústria.

Mirin, fa crec que dues setmanes, recordo que vam tenir una conversa amb el diputat Canadell respecte de que a Girona sortien unes dades que havien provocat un increment de l'atur, que, francament, eren preocupants, eh?, perquè amb un atur que tenim a dia d'avui més o menys sobre el 7,8, 8 per cent com a màxim a Catalunya, doncs a Girona, que precisament acostuma a anar bé, es disparava, crec recordar que al 10,6 per cent.

Conversa amb el diputat Canadell. Vam trigar, crec que un dia o dos –ens acompanya ara el secretari d'Empresa– a anar a Girona i en explicar al territori i consensuar amb el territori què estava passant a Girona. Afortunadament, després aquelles dades no són les que inicialment semblaven i quan s'ha afinat i realment tenir les dades ben polides, no tenim aquell índex d'atur.

Però d'aquella experiència de reunir-nos de forma immediata, com vam conèixer aquella dada negativa, amb les patronals de Girona, amb les cambres de comerç de la província de Girona, que n'hi ha, si no em falla la memòria, tres, i amb UGT i amb

Comissions Obreres vam veure claríssim que això ho hem de fer amb tot el territori. Cada vegada que hi hagi una qüestió negativa o positiva en el territori, l'hem de compartir amb el territori. Si és negativa, per intentar resoldre-la; si és positiva, per compartir-la.

I ja els avanço també a vostès que aquesta explicació que avui fem aquí, on s'ha de fer en primer lloc, per descomptat, a la casa del poble, la farem per tot el territori, és a dir, anirem a explicar el pacte nacional amb dues voluntats. Una primera, explicar el que tenim. I una segona, explicar i recalcar que és viu i que, per tant, el territori també té la possibilitat d'anar inserint aportacions positives que millorin aquesta proposta inicial que neix amb la voluntat, hi insisteixo, de generar una indústria molt millor, una indústria molt més pròspera, una indústria que arribi al màxim nombre de persones i al màxim nombre de territoris.

Estic a la vostra disposició, diputades i diputats, per contestar les preguntes o les intervencions que considereu oportunes.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. I ara serà el torn de cada grup parlamentari. Tindreu un torn de vuit minuts cadascun de vosaltres. Ara serà el torn de Junts per Catalunya, amb el seu diputat, el senyor Joan Canadell. Endavant.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. I gràcies, conseller, per les seves explicacions, la compareixença per, d'alguna manera, posar-nos sobre la taula un resum del pacte, que l'hem rebut fa pocs dies, tot i que hem estat molt informats en tot moment de l'evolució. I jo el primer que vull fer és felicitar l'equip de la conselleria per com s'ha fet aquest pacte, eh?

Jo només n'he viscut dos, l'anterior i aquest, i he de dir que per mi aquest és exquisidament millor que l'anterior quant a possibilitat de participació, possibilitat de diàleg i d'algunes de les propostes que hem fet que s'incorporeassin –després ho explicaré una mica més–, i per

Fitxer 28CET4

tant des d'aquest punt de vista, agrair al director general, que entenc que és el que ha liderat el procés, i a tot el seu equip, doncs, les formes. En aquest sentit, de veritat que –les coses com siguin– s'ha fet molt bé. I jo ho vull dir.

Dit això, no ho hem pogut acabar d'analitzar en detall, perquè hi ha molta «chicha», però com que suposo que no hi ha gaires canvis entre l'última versió i l'anterior, em referiré més a l'anterior que a l'última, però en tot cas alguna cosa em puc haver perdut. Però si no, vull entrar en el contingut. I si entrem en el contingut, aquí és on..., ho sento, però nosaltres no el veiem un pacte deixi'm dir «òptim», per no dir una altra paraula. És a dir, pensem que aquest pacte podria ser molt millor. De fet, nosaltres l'hauríem fet, crec, diferent. No sé si millor, però si més no, diferent.

I, clar, aquí el perquè d'això, i n'hem parlat en algunes reunions..., la primera cosa que hauríem de fer és analitzar què ha passat amb l'anterior pacte. L'anterior pacte, ho sento, però ha sigut un fracàs, perquè dels quinze objectius estratègics que s'havien fixat, la gran majoria no s'han complert. Però vostè ha parlat de..., jo crec que és lo que tots tenim al cap, és el pes del valor afegit industrial sobre el total de l'economia, i aquí ens fixàvem un objectiu de passar del vint al vint-i-dos, i hem anat pràcticament al divuit i escaig, és a dir, hem retrocedit.

Llavors, un pacte que el signa tota la comunitat econòmica empresarial d'aquest país, nosaltres també li vam donar suport en el seu moment, tot i que vam ser crítics, però li vam donar suport, no fa reflexió de per què no ha funcionat? Perquè, clar, si volem fer un pacte millor, hauríem de saber què no ha funcionat. I a mi el que em preocupa és allò de dir «passem la catifa, tapem-ho i no ha passat res». No. Aquell pacte no va funcionar perquè no estava ben plantejat. Jo trobo alguns dels vicis d'aquell pacte en aquest pacte, i, per tant, igual que en aquell cas hi vam donar suport perquè estàvem a govern i perquè no podíem dir que no, doncs ara la situació no és la mateixa. Jo, sincerament, penso que hi han coses que no s'estan atacant i que són el moll de l'os de la indústria de Catalunya. I a algunes m'hi referiré.

No només no hem complert amb el percentatge de PIB, en competitivitat, productivitat –em sembla que tots som conscients que tampoc no anem gaire bé–,

en salaris –tots som conscients que no anem bé. I és una conseqüència claríssima, perquè si el pacte no el fem per millorar els salaris de la gent, per què el fem? Perquè, en definitiva, no volem ser industrials per ser industrials, volem ser industrials perquè la gent tingui millors condicions de vida i millors salaris. I això no ha millorat. I jo no veig en aquest pacte que això millori, pel que vostès estan plantejant.

Bé, hem vist que s'han posat objectius, vint-i-dos objectius; no n'hi havia en el primer pacte. Se'ns ha dit que és en part gràcies a la nostra proposta: ho agraïm, però també trobem a faltar la quantificació. Perquè vostè en algun moment, conseller, ha dit: «Aquí els escrutinis els farem, els anirem fent, perquè hem de complir i hem de mirar els compromisos...» Bé, com ho farem això? Perquè si no hi ha uns objectius per seguir, com sabrem si ho estem fent bé o malament? Jo trobo a faltar que en aquests vint-i-dos objectius no hi hagi una quantificació, KPIs concrets i unes quantificacions d'on volem arribar.

Vostè diu: «Home, no ens volem mullar de si és el..., jo vull anar al trenta.» Bé, vol anar al trenta, està molt bé, però estem el divuit i escaig. Volem, almenys en aquests cinc anys, arribar al vint, vint-i-u, vint-i-dos? I si volem fer-ho, com ho farem i com ho seguirem, no? I aquí és on els hi faig la pregunta molt sincera, conseller: què creu que té aquest pacte que no tingués l'anterior que faci que en lloc de tirar enrere anem endavant? Què ? Quines de les accions, no de les cent noranta, eh, però què ha canviat en aquest pacte respecte a l'anterior per dir «no, ara sí que en lloc de baixar pujarem»? Jo, sincerament, no l'hi sé veure. En general, no l'hi sé veure, eh?

Bé, dit això, nosaltres hem fet més de cinquanta aportacions, accions concretes. En vam identificar trenta-cinc de tractores, que per a nosaltres eren imprescindibles per donar suport; més o menys d'aquestes trenta-cinc, dinou se'ns han acceptat parcialment, algunes pràcticament totalment. Però insisteixo que no com ens hauria agradat.

Ara, què destacaré? Perquè tampoc tinc gaire temps i no puc destacar gaires coses. I si volen, en algun moment que en parlem tranquil·lament, ho podem fer. Primer, una manca de lideratge, no tant del conseller, però sí que, en definitiva, el màxim exponent del departament és el conseller, on volem que estigui la indústria el 2030 i el 2040?, perquè és que el que fem d'aquí al 30 ens servirà pel 40. Què volem? Com

volem identificar aquest canvi, aquesta transformació? O és que simplement volem seguir fent xup-xup? Si volem fer xup-xup, aquest pacte ja m'està bé, però crec que no és lo que volem. Nosaltres volem una transformació real del model industrial a Catalunya i no veiem que això..., primer, es tingui la consciència clara de que això ha de ser així. No ho veiem, no ho sabem veure. I després m'agradaria saber en les seves paraules quina és la transformació que vostè visiona, lidera, visiona, per aquest per aquest pacte.

En quins sectors volem sobresortir? El sector químic, ja l'hi vaig dir l'altre dia en el Ple, indirectament, està molt preocupat. Potser el 2030 no tindrem el sector químic a Tarragona com el tenim ara. Potser el tindrem molt pitjor si no fem bé les coses. I vostè ho sap molt bé. Per tant, volem que el sector químic el 2030 segueixi sent un dels sectors tractors, potents? Doncs hem de fer coses diferents de les que aquí diem o les hem de concretar molt més.

Exportacions: el felicito. Ja ho vaig dir també al Ple, que se suposava que arribaríem als cent mil o estaríem molt a prop. El felicito per la seva part. Evidentment, a darrere hi han milers d'empreses que són les que fan la feina, però evidentment també una part... Bé, volem mantenir-nos al 100 o volem fer un pas de cavall i anar als 125? Home, si volem fer un pas de cavall al 125, hem de fer una estratègia diferent. Si volem anar fent xup-xup, ja m'està bé, però jo crec que nosaltres hauríem d'ambicionar una mica més..., anar més cap allà.

Temes concrets, per exemple, els semiconductors. No veiem una estratègia clara, en la línia del que FabCat ja ha anat proposant, i pensem que aquí hem perdut una gran oportunitat amb el famós PERTE dels 12.000 milions d'euros, que ha passat i no l'hem aprofitat. I ara tornem a veure el mateix. Llavors, home, nosaltres trobem a faltar aquell esperit de Prat de la Riba, de Pujol, de Puigdemont, de transformar el país. I amb els presidents, els darrers presidents, que els hi ha faltat esma, tant al president Aragonès com el president Illa, veiem més aviat una Catalunya grisa, que no vol anar molt més enllà. Vostè ahir, en un acte a Leitat, que em va agradar molt el seu discurs, jo li compro aquell discurs, però no és lo que veig aquí. Si nosaltres volem fer el que van fer a la Mancomunitat, hem de fer una cosa diferent. Hem de

ser molt més ambiciosos i jo no veig aquesta ambició. Per tant, crec que amb això no anem bé.

Per exemple, recerca i desenvolupament: aquí o invertim l'u per cent del PIB, com diu la llei de la ciència, que vol dir gairebé 2.000 milions més anuals, o no farem una transició cap al valor afegit i cap a l'economia del coneixement? Gairebé 2.000 milions d'euros l'any, només amb aquest pacte ja són 7 o 8.000 milions d'euros. Si volem fer un salt de veritat, això és el que ens fa falta. Em diran «no tenim els diners». Jo els hi diré: què negocien amb l'Estat? Perquè generar-los, sí que els generem, generem aquests recursos. Cada any se'n van gairebé 30.000 milions d'euros. No en podem dedicar gairebé 2.000 a transformar el model econòmic d'aquest país cap a l'economia del coneixement? El problema és seu, conseller Sàmpser, o del president Illa, perquè vostès són els qui han de negociar amb Madrid que això sigui possible, perquè els generem aquests diners, els paguem amb impostos els catalans. Per tant, jo vull un pacte ambiciós. Vull un pacte que transformi de veritat la indústria d'aquest país i l'economia d'aquest país. I vostès no van cap aquí.

Bé, el temps se m'acaba. Hi han alguns temes ja de menys nivell, però vostè parlava de territori, de formació professional, per exemple: 7.500 places, que és el que vostès han anunciat; i amb aquest pacte no farem places en el territori, no en farem. És que no tenim la possibilitat. Imagini's lo que podem fer. Per tant, la llei de l'aprenent l'han inclòs en una frase, però això s'ha d'explotar.

I suposo que em mira malament, presidenta...

La presidenta

Si, diputat Canadell, hauria d'anar acabant, si us plau.

Joan Canadell i Bruguera

Escolti'm, només una pregunta final: quan diu que aquest pacte serà viu, que em sembla molt bé, eh?, a què es refereix?, com ho vehicularem? És a dir, si ara seguim tenint..., perquè nosaltres tenim moltes esmenes que no s'han tingut en compte, podem seguir-les negociant?, podem seguir aportant? i com preveuen fer-ho?

Disculpi, presidenta.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara serà el torn d'Esquerra Republicana amb el seu diputat, el senyor Jordi Albert. Endavant.

Jordi Albert i Caballero

Moltes gràcies, presidenta. Bé, gràcies al conseller per la seva exposició. Gràcies també al director general, el senyor Roca, per la seva feina, per la seva feinada. Jo l'hi vull agrair sincerament. També vull agrair a tot el seu equip, que el té avui aquí acompanyant-lo, però també a la resta del departament que ens acompanya i als quals també saludo per la feina que comporta. Sabem perfectament la feina que hi ha darrere d'un pacte nacional per la indústria. I, a més, em consta i ho he vist en primera persona, doncs, la dedicació i totes les hores que vostè li ha dedicat. I, per tant, li vull agrair la seva feina al capdavant d'aquest pacte i la del seu equip, perquè vostè sempre anava acompanyat en aquestes reunions, i, per tant, són hores seves, però també de la seva gent.

D'altra banda, el conseller, aquest és un pacte que crec que és bastant diferent del que hi havia inicialment. Vostè, si ho recorda, nosaltres vam ser molt incisius per demanar que aquest pacte es construís de forma col·legiada, de forma conjunta; que aquest pacte tingués una sèrie de paràmetres, però sobretot que fos un pacte participat i que realment fos un pacte nacional en tota la seva amplitud. Per tant, no calien presses, calia treballar adequadament i compartir aquesta informació.

A partir d'aquí es despleguen els diferents grups de treball. Aquests grups de treball van fer diverses sessions. Els diputats i diputades vam poder participar de cada un d'aquests grups, i, per tant, també vam escoltar de primera mà les diferents aportacions que feien persones expertes, entitats, agents socials del país, etcètera, que venien a explicar en certa manera què és el que creien que era necessari que tingués la indústria del nostre país.

Però més enllà de tot plegat, i crec que en això finalment hi ha hagut..., crec que nosaltres hi hem ajudat també, però hi ha hagut un bon treball de forma més col·laborativa. Finalment, també jo crec que hem d'enfocar aquest pacte com el que és: no és una estratègia, és un pacte, en el sentit de que lògicament aquest pacte està condicionat a una execució, però que..., i aquesta és la primera petició que jo li faria, crec que és necessari que també tinguem una estratègia.

Vam tenir un debat molt interessant amb el director general i el sotsdirector. Van ser les primeres converses que vam tenir respecte a què és el que havia d'incorporar aquest pacte. És a dir, aquest pacte havia d'incorporar estratègia o no havia d'incorporar estratègia? Lògicament, un pacte ha d'incorporar accions, però cal que segueixin una estratègia. Hem de tenir clara quina és l'estratègia industrial per a Catalunya, no de cara al 2030, sinó de molt més llarg abast. Ens hem d'establir, ens hem de marcar, uns objectius: com volem la Catalunya industrial del 2050 i quins són els diferents pactes que haurem d'anar subscriuint per tal d'assolir aquests objectius.

Crec que el temps de l'estratègia, dedicar temps a definir l'estratègia, és necessari. Per tant, la primera proposta que jo li poso damunt de la taula, i que li demano si us plau que ens hi posem, és conformar grups de treball per definir com a país l'estratègia industrial amb llarga mirada. Per tant, crec que aquest pacte ens ha permès establir uns certs mecanismes de diàleg entre les diferents parts. Crec que aquests mecanismes de diàleg els hem d'utilitzar per teixir aquesta estratègia de mirada llarga. I, lògicament, és un repte ambiciós, però crec que és un repte imprescindible. Per tant, li demano que ens hi posem.

L'altra qüestió és que des del primer moment li hem dit que aquest pacte havia d'obeir a certs paràmetres. I aquest pacte, per començar, hauria d'incrementar la seva dotació pressupostària, els milions que s'hi dediquen. Hi va haver un anunci primer de 4.200-4.400 milions d'euros. Nosaltres li demanàvem que si el Pacte Nacional per la Indústria del País Basc arribava als 5.000 milions, no la meitat, sinó amb un terç de la població de Catalunya, Catalunya necessitava, amb el teixit industrial que tenim, com a mínim ser igual d'ambiciosos que el País Basc i, per tant, hauríem d'assolir aquesta xifra dels 5.000 milions d'euros. En això nosaltres vam incidir i vam ser molt tossuts.

En efecte, dins les mesures, doncs, no s'arriba actualment al còmput dels 5.000, però sí que hi ha aquesta voluntat d'arribar al compliment definitiu del pacte el 2030 i queda redactat. I vostè ho ha explicitat, però nosaltres també ho havíem llegit prèviament, aquesta voluntat d'arribar als 5.000 milions d'euros.

L'altre element que nosaltres també vam posar damunt de la taula, i que per nosaltres era rellevant, era tot l'àmbit de la formació, tant ocupacional com contínua. I, per tant, crec que aquí encara tenim un cert marge de millora. Però sobretot hauríem d'incorporar també aquells elements que afecten el consorci de formació contínua, que li ha de donar aquest impuls. I crec que en l'àmbit industrial i en aquest pacte això està reflectit, però considerem que potser podríem haver tingut un punt més d'ambició.

L'àmbit dels polígons industrials; la valentia necessària per abordar d'una vegada per totes aquesta llei tan necessària de polígons industrials al país. Crec que això és imprescindible. I d'altra banda, ho és perquè això també va molt lligat a la mobilitat dels treballadors i les treballadores i com connectem aquests polígons precisament amb els nuclis poblacionals per facilitar la mobilitat dels treballadors i les treballadores. I això ha d'estar inclòs.

I la definició dels diferents sectors estratègics. De fet, Europa ja està avançant en aquest camí; de fet, Europa el que està establint són diversos sectors estratègics que

Fitxer 28CET5

ara mateix estan en qüestió. I molts d'ells tenen a veure, i vostè ho ha dit també, respecte a indústries intensives en energia. Però necessitem treballar en l'àmbit de l'acer, en l'àmbit de l'alumini, en l'àmbit de les químiques. Necessitem treballar en l'àmbit del paper i aquí en l'àmbit del paper, deixi'm, i voldria que vostè fes una valoració, però tenim ara mateix dues empreses. De fet, és una empresa, dos centres de treball, International Paper del grup DS Smith a Montblanc i Valls, que necessiten que el Govern estigui al seu costat, que necessiten que aquest Parlament estigui al seu costat. Més de dues-centes famílies que poden quedar impactades pel tancament d'aquests dos centres de treball i creiem que hi ha camí per recórrer. Primera, perquè puguem mantenir l'activitat industrial, perquè ja hi ha possibilitats reals que hi hagi inversors que vulguin mantenir l'activitat industrial i mantenir els llocs de treball. I, d'altra banda, perquè DS Smith es replantegi aquests dos

tancaments. Per tant, ens agradaria que avui també aprofités aquesta avinentesa i que tenim el pacte nacional per la indústria, perquè vostè també mostri aquest suport amb els treballadors i treballadores d'aquestes plantes i també les diferents accions que pot fer el Govern per ajudar-los.

Són sectors estratègics i, per tant, també s'hi han de veure reflectits i la qualitat en el treball, això ja ho sap, per nosaltres ha estat una obsessió permanent. En les versions inicials del pacte, la qualitat del treball a tot l'àmbit específicament laboral i de drets laborals no estava suficientment ben recollit. Crec que ara això ha donat un pas endavant, que s'hi recull de forma molt més clara. I per nosaltres és clau. Però alhora també hem d'empoderar precisament als representants sindicals perquè tinguin la capacitat de també incidir en tot, en el seguiment precisament, i el compliment dels drets laborals. I, per tant, des de l'àmbit tant de la prevenció i la seguretat i salut laboral, com també des del propi àmbit de les decisions estratègiques de l'empresa, creiem que hem de donar un impuls més, que en aquest pacte no està del tot reflectit, per bé que em consta que han arribat a alguns acords, però a nosaltres ens agradaria fer un pas més per intentar ajudar molt més a les empreses a que entenguin la necessitat de que els treballadors i les treballadores i els seus representants legals han de participar de forma molt més activa en les decisions que els competen i que competen també en les decisions estratègiques de l'empresa, precisament per assegurar també el manteniment dels llocs de treball i per assegurar també la qualitat d'aquest treball.

I d'altra banda, hi ha una altra qüestió que per a nosaltres crec que no ha estat prou ben reflectida en aquest pacte. I per això li dic Esquerra Republicana encara no li pot dir que està d'acord amb aquest pacte, però com vostè diu, és un pacte viu. Molt bé, és un pacte viu. Tenim encara camí per recórrer. No el doni per tancat, no doni aquest pacte per acordat. L'ha acordat amb el Consell Català de l'Empresa, però també l'ha de pactar amb els grups parlamentaris, l'ha de pactar amb aquells partits que hem volgut sumar a aquest pacte nacional.

Ens manquen referències per defensar la nostra llengua, per defensar el català. És un dels punts estratègics del pacte nacional per la llengua. I aquí vostè té deures. Té deures, perquè encara no ha convocat el Consell de Diàleg Social per establir els

grups de treball. Crec que és important i rellevant que també parlem en aquests termes. De fet, és una de les grans estratègies també de la pròpia acció sindical i també un compromís per part de les empreses de que el català també formi part d'aquests pactes.

I ja acabo, presidenta, que sé que m'estic excedint. Finalment, li volia també demanar una altra referència. De fet, dues qüestions més, una molt ràpida. En l'àmbit de seguiment del pacte i el que queda definit al pacte, ens agradaria que aquest Parlament, més enllà d'una compareixença anual, pogués tenir una participació molt més activa. Jo entenc que en el marc dels grups de treball que s'han establert i que es volen mantenir vius i que es reuniran –perquè així ho he llegit al pacte– entenc que nosaltres hi tindrem cabuda perquè formàvem part d'aquests grups de treball. Ho entenc, però d'altra banda, una compareixença anual em sembla que pot ser útil sempre i quan tinguem les dades adequades per poder treballar i poder fer que aquella compareixença sigui productiva. Per tant, li demanem tenir aquestes dades amb prou antelació i que realment puguem treballar.

I finalment, li haig de demanar, conseller. Necessito que vostè es posicioni respecte a les decisions que ha pres la Conselleria de Salut respecte a les baixes laborals. Crec que vostè ha estat massa en silenci fins ara i crec que avui té una bona oportunitat per dir-li a la consellera Pané que d'aquesta manera no anem bé i que el dret a la baixa dels treballadors i treballadores del nostre país...

La presidenta

Ha d'anar acabant, diputat.

Jordi Albert i Caballero

Acabo ja. Ara, finalitzo, presidenta, que el dret a la baixa laboral és un dret adquirit per la classe treballadora d'aquest país i que els criteris per determinar la durada d'aquestes baixes han de ser mèdics i mai poden ser de caràcter econòmic. Digui-li a la consellera Pané, perquè això posa en greu risc els drets laborals de les persones treballadores del nostre país.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara és el torn del Partit Popular amb la seva diputada, la senyora Àngels Esteller. Endavant.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, presidenta. Vull agrair al conseller i al director d'Indústria, el senyor Xavier Roca, la seva compareixença i també el treball que han elaborat i que han fet i la participació que hem pogut tenir al llarg de totes aquestes sessions i la implicació que ha tingut tot el sector. Per tant, valorem molt positivament totes aquestes feines que s'han realitzat. També vull saludar l'equip que l'acompanya i que han sigut els instruments pels quals hem pogut arribar a tenir avui aquest pacte per la indústria.

Al Grup Popular saben perfectament la importància que li donem a la indústria. Per nosaltres no és només un sector productiu, sinó que, a més a més, la indústria és un motor de productivitat, de salaris de qualitat, d'equilibri territorial i, per tant, des d'aquesta visió i des d'aquesta perspectiva, el que hem de fer és articular al màxim totes les polítiques que siguin necessàries a l'hora de poder ajudar la indústria a modernitzar-se, a fer la transició, i també donar, establir un marc de competitivitat favorable perquè la indústria pugui créixer i es pugui transformar.

Des d'aquesta visió, hem analitzat el pacte amb els vint-i-dos objectius, els onze eixos i les cent noranta actuacions. Entenem que el pacte parteix d'un diagnòstic clar. Crec que això és molt important. A l'hora de poder abordar els problemes i trobar solucions, cal partir d'un diagnòstic clar. Nosaltres entenem que la indústria ha de créixer per sobre del vint per cent del PIB. Això requereix un gran esforç i, per tant, des d'aquesta visió creiem que cal articular totes les accions necessàries per aconseguir-ho.

També reconeix el dèficit en R+D+i i també el problema del talent intermedi i la necessitat de créixer empresarialment i de tenir una energia competitiva. Per tant, tots aquests reconeixements crec que són favorables a l'hora de poder establir línies de treball per aconseguir-ho. Nosaltres creiem que aquest pacte hauria de prioritzar més l'instrument de transformació real del model productiu. Tenim un model productiu que requereix una transformació profunda. És cert que hem d'abordar noves indústries, però ja la que tenim, el gran repte és afavorir que puguin fer aquesta transformació amb èxit i amb un menor cost possible per a les indústries.

Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres considerem que aquest és un punt en el que caldria incidir més.

Els reptes de la productivitat, la falta d'inversió en innovació, el teixit empresarial amb poca dimensió, el noranta-vuit per cent són pimes i requereixen més creixement industrial, no només de finançament, sinó de cultura, però sobretot remoure els obstacles normatius que els generen moltes obligacions i per això moltes no creixen. Això no ho hem trobat en aquest document. I després també els costos energètics elevats i la dependència exterior de tecnologies crítiques. Aquests reptes nosaltres els compartim i aporta una sèrie de línies per abordar-los.

El que nosaltres trobem és que operativament aquest pla és difús. Creiem que l'execució, la governança i l'impacte no estan prou definides a l'hora de garantir l'èxit de moltes de les actuacions que incorpora aquest pla i creiem que no aborda les reformes estructurals profundes per assolir aquests objectius. Vull dir, hi ha accions directes, però entenem que falta articular molt millor l'operativitat del propi pla i les reformes estructurals necessàries a l'hora de poder assolir aquests objectius. No trobem una política fiscal clara. Tampoc trobem una prioritització dels sectors tractors històrics de la indústria catalana, com pot ser la química, els béns d'equip, la manufactura tradicional i la logística industrial.

És cert que s'aborda molt els sectors emergents, els xips i nosaltres afavorim aquests sectors. Creiem que són necessaris, però sobretot el que hem de fer és donar-los instruments a tota la indústria tradicional amb el pes també, que ja s'ha comentat aquí, que té la química també i resoldre tots els problemes estructurals que té, com garantir que tinguin accés a l'energia que han de tenir, que avui en dia sabem que no la té. I després totes les matèries primeres, que són les que necessiten a l'hora de poder portar a terme aquesta transformació.

Troblem a faltar una aposta més clara pels sectors tradicionals de la indústria i, en aquest sentit, creiem que caldria abordar-lo amb més determinació. Entenem que falta execucions concretes, perquè de les cent noranta actuacions no trobem una jerarquia clara. És difícil identificar prioritats pressupostàries reals, perquè no sabem quines actuacions prioritzen vostès, ni els projectes tractors ni l'impacte que tindran.

Per tant, creiem que caldria prioritzar més. És cert que s'han d'establir tots els sectors industrials, però en aquest sentit ens falta priorització.

També considerem que reconeixen el repte de la descarbonització, però no hi ha mesures contundents respecte als preus energètics, la seguretat regulatòria i també l'acceleració de les renovables o el manteniment de les nuclears. És cert que s'han d'impulsar les renovables. Des del grup popular, estem d'acord. És un percentatge molt baix, però mentrestant caldria garantir el que és l'estabilitat del subministrament energètic i també l'ampliació d'aquest subministrament.

Trobem que hi ha un risc en la dispersió institucional, perquè hi ha moltes capes administratives que són difuses. I aquí és on es perden moltes de les actuacions, en aquestes capes difuses, quan no hi ha una coordinació integral. Som molt conscients de la dificultat, perquè quan has d'articular diferents departaments en diferents àrees no és fàcil, però és que si no, no hi haurà èxit en les accions que tinguem. Per exemple, s'ha comentat i des del grup popular sempre hem prioritzat molt el que és la transferència de coneixement. Sabem que hi ha dificultats, però al final cal una coordinació molt real i efectiva a l'hora de poder-la assolir i que veritablement el coneixement es transformi en producte. I això és un procés que requereix moltes àrees, molt departament i molta inversió que s'ha d'articular d'una manera correcta. I un àmbit que per a nosaltres és imprescindible és la burocràcia, però no només en l'agilització dels tràmits, que sí, sinó també en la..., desregularitzar l'excés de normativa que tenim. Però això no vol dir no regular. No, regular amb un marc que sigui favorable i amb seguretat jurídica, i que no hi hagi aquesta dispersió i, fins i tot, contradicció que tenim amb molta normativa.

Trobem a faltar un calendari real i vinculant. Per tant, nosaltres el que li volem preguntar al conseller és com pensa garantir que aquestes cent noranta actuacions no quedin només en un catàleg d'intencions, sinó que es prioritzin i es materialitzin en un calendari vinculant i també amb un pressupost que sigui efectiu.

Després també, quins són els altres pilars industrials com la química, els béns d'equips? Per què han prioritzat tant els focus emergents? I, en canvi aquests altres que són estructurals i que a Catalunya és el sector químic del sud d'Europa, no s'ha abordat amb més intensitat totes les qüestions que ells necessiten, no? Volen

assumir la reindustrialització, però en canvi els costos energètics són molt alts. Quina estratègia pensen seguir a l'hora de poder garantir una indústria més competitiva i més intensiva? I com pensen garantir l'autonomia de les matèries primeres?

Aquest cap de setmana hem tingut a la cimera d'Amberes i tots vostès veuran que ja s'ha abordat el tema de tot el que són les matèries primeres, que és el gran repte i la gran dificultat que té la indústria. És cert que des de Catalunya hi ha les competències que tenim, però el conseller, és el que nosaltres sempre diem, ha de treballar amb l'Estat, amb la Unió Europea i amb tots a l'hora de poder coordinar accions. I això, al marge de la competència, és qüestió d'articular, alinear polítiques i, sobretot, treballar en cadena. Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres és el que també li demanem, no?

Aquests 5.000 milions, 4.500-5.000 milions d'euros, com els pensen redistribuir en aquest sentit? I quins són els compromisos reals de poder-los invertir? I els indicadors, nosaltres considerem que a l'hora de poder elaborar i valorar el pacte, el que sí que hauríem de fer és, sobretot, tenir uns indicadors clars que vegin que anem pel bon camí i que aquí, en aquest sentit, no hauríem de corregir.

I tot i que el pacte és un pacte viu, que nosaltres prenem aquesta consideració del pacte viu com un repte per anar millorant i no una justificació de no trobar que el pacte recull amb integritat totes les polítiques que caldria tenir, des d'aquesta visió col·laborarem al màxim. Entenem que la col·laboració és primordial i nosaltres sempre hem posat l'accent, des de l'inici en el pacte, de treballar juntament amb el sector. Hem pogut estudiar també, a part de les reunions de treball, aquell llibret que vam fer tots els ponents a l'hora d'abordar realment els problemes que tenen i que el sistema de governança sigui prou eficaç a l'hora de poder generar el marc idoni perquè les qüestions que s'aborden en el pacte siguin un èxit. Perquè si no, al final hi ha moltes accions, hi ha catàlegs d'accions i si no s'apliquen amb una governança adequada, moltes no queden, no es materialitzen. I sabem dels obstacles que hi ha.

I només acabo, presidenta, perquè no veig el temps. Jo penso que ja s'haurà acabat, no? (*Remor de veus.*) Ah, d'acord. Bé, doncs llavors ja acabo aquí. Ja tindrem temps de parlar de la moció. És que ara estava mirant i al veure que no hi havia...

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara és el torn de Vox, amb el seu diputat el senyor Javier Ramírez.

Fitxer 28CET6

Endavant.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, presidenta. Gracias, señor Sàmper, por su exposición. Una previa, si me lo permite. Hoy algunos están muy nerviosos, ¿no? O no. Quizás están más preocupados por irse a la Carrera de San Jerónimo que otra cosa, porque depende qué... Menuda intervención tienen algunos hoy, ¿eh? En fin. Bueno, vayamos en materia que creo que es importante.

Señor Sàmper, el Grupo de VOX le presentó una interpelación –interpelación, precisamente– para intentar virar el rumbo, para intentar que hagan ustedes conciencia de la situación socioeconómica que está pasando no únicamente Cataluña, sino España y, por supuesto, toda Europa, y que ustedes tomasen en consideración los datos que les dimos. Además, no solo hay que ver a otras comunidades autónomas, sino también al resto de países de Europa, cómo están actuando y cómo han actuado.

Y, mire, le voy a leer una noticia del 1 de febrero, y creo que relevante, de la agencia EFE. Dice así: «Berlín. El número de parados en Alemania aumentó en enero en 177.000 personas y alcanzó 3.085.000 personas, lo que supone la cifra más elevada desde el año 2014, una tasa de desempleo del 6,6 por ciento.» Bien. ¿Sabe qué está pasando Alemania? Pongo el acento o la visión en Alemania porque nosotros siempre vamos unos meses después, por no decir unos años detrás, de Alemania, pero la realidad es que el efecto dominó se está viendo. ¿Qué pasa? Que en Alemania aplicaron las políticas que ustedes quieren practicar aquí. Ustedes practican la asfixia climática Y, además, ustedes han aplicado un sistema de políticas que lo que han hecho es estrangular un sector tan importante como es la automoción en Alemania. De hecho, el Grupo VAG ha cerrado fábricas, que no había

pasado en sesenta años. Y Alemania se ha dado cuenta de que, oiga, esto del coche eléctrico quizás no toca tanto y quizás hay que seguir con los vehículos térmicos, con los motores térmicos y hay que ampliar esa vida útil.

¿Y por qué digo eso? Me iré a la página 131 de ese plan nacional. Pero se lo digo porque ese pacto verde europeo, esa agenda 2030, ese acuerdo de París, ese mercado de emisiones lo que hacen es machacar nuestra industria; asfixia nuestra competitividad y, por supuesto, nuestra productividad. Y mientras otros países en Europa se están dando cuenta y dicen: «Oiga, que la que nos viene es muy grande», ¿ustedes qué hacen? Pactan con el enemigo, comercialmente hablando, que es China. Se van ustedes y abren una embajada en China. Es decir, aquellos que compiten con reglas distintas a las nuestras, aquellos que abren cincuenta térmicas de carbón en el último año, aquellos que, evidentemente, compiten con reglas que son muy distintas a las nuestras –climáticas, ambientales, de competitividad– son los que ustedes les abren la puerta, mientras, evidentemente, cierran las que de verdad deberían abrir, que son las de la industria catalana.

Usted decía en su comparecencia: «No queremos poner objetivos del PIB.» Obviamente, porque la última vez que lo hicieron, hicieron lo siguiente: cogieron el año 2021, con el plan nacional anterior, con 18,7 el PIB en industria y lo dejaron en 2025 en 18,3, cuando la previsión, o el objetivo, era superar el veinte por ciento. Y, claro, ahora, evidentemente, el consejero dice: «Bueno, vamos a hacer un documento que sea amplio, que sea vivo, y veremos qué hay.» Porque saben ustedes perfectamente que el progreso está siendo negativo: año 2022, 642.000 empresas; año 2025, 610.000. Su fanatismo climático no únicamente mata, sino también mata nuestra economía, y eso es lo que se está viendo y eso es lo que ustedes están aplicando.

Ustedes han dicho que esto no es un plan, que es un pacto. Bueno, claro. Mire, este documento (*l'orador mostra a la cambra un document amb el títol «Pacte nacional per a la indústria 2026-2030»*), ¿sabe lo que vale, señor Sàmper? (*Pausa.*) Absolutamente nada. ¿Y sabe por qué? Porque sin unos presupuestos aprobados no hay vinculación presupuestaria, no hay consignación presupuestaria. ¿Cómo van a aplicar estas políticas sin presupuestos de la Generalitat? Y usted vendrán y dirán:

«Bueno, es que hemos hecho mucho esfuerzo y hay más de cien altos cargos que han trabajado.» Y no lo niego, pero sin dinero ¿cómo lo van a aplicar? Y creo que esa es la primera pregunta que aquí se debe formular, que usted debe responder: ¿cómo lo van a aplicar?

Mire, aquí, es una situación fundamental... –es que me va a faltar mucho tiempo. Pero hay dos modelos. Ustedes optan, evidentemente, por descarbonizar Cataluña y nosotros optamos por industrializar Cataluña. Y ustedes se preocupan más por políticas de género y por políticas climáticas en vez de ser más productivos, más competitivos y proteger a nuestra industria frente a la competencia desleal. Y les voy a poner unos ejemplos muy breves. Mire, en la página 22 de su plan nacional – «Objetivos estratégicos»–: «Indicadors i objectius de la missió de descarbonització: *uno*, reduir la intensitat energètica industrial.» Es decir, que consuman menos las empresas. «Incrementar el pes de l'energia renovable en el consum industrial.» Es decir, imponer a las empresas que consuman renovables. «Tres, reduir les tones de residus industrials per milió d'euros de VAB industrial.» Es decir, que produzcan menos. «*Quinto*, reduir les emissions de CO₂.» Es decir, en definitiva, ustedes lo que aplican es precisamente que las industrias no puedan fabricar, no puedan hacer su trabajo.

Otro índice que es importante. Mire, vayamos... –uf, qué nervioso está el señor Albert hoy, ¡madre Dios! Página 30. (*Veus de fons.*) No, es usted. (*Veus de fons.*) Es usted, es usted. No me deja terminar. Mire, ustedes pretenden gastarse más dinero en políticas de género y en planes de igualdad que en combatir la siniestralidad. «Condicions de treball. Reducció de sinistralitat: 600.000 euros.» Pero es que luego se quieren gastar quinientos mil euros en un plan de igualdad, otros quinientos mil euros para planes de género... Es que se gastan más en chorradas ideológicas que realmente en combatir la siniestralidad laboral.

Y, por último –que es que esta me ha encantado–, la 131. Ustedes imponen nuestras zonas de bajas emisiones, imponen que la gente –el pequeño pintor, la persona que lleva a su hijo al colegio– no pueda ir dentro las ciudades, porque su objetivo es el siguiente: «Mobilitat i automòbil. La transformació cap a tecnologies netes, com l'electrificació, l'hidrogen verd i els sistemes de transport multiplataforma integrats de

manera intel·ligent, permet reduir» –esto dicen ellos, ¿eh?– «les emissions de gasos d'efecte hivernacle i alhora millorar la fiabilitat i la durada dels desplaçaments.» Es decir, que su objetivo es seguir incidiendo en el coche eléctrico, ese coche que, evidentemente, la clase media trabajadora de esta región no se va a poder permitir. Porque usted, que es consejero de Empresa, lleva coche oficial, pero si va a cualquier concesionario de cualquier marca, verá lo que vale un coche eléctrico. Y, lo más importante, verá las dificultades para acceder a ese coche. Porque, claro, cuando los catalanes tenemos el poder adquisitivo por los suelos, cuando ustedes aumentan la presión fiscal a un nivel de extorsión fiscal sin precedentes y que, evidentemente, cada vez el PIB *per capita* es menor, pues las familias no se pueden comprar un coche, mucho menos eléctrico o de hidrógeno verde. Y ese es su resumen de hoy: que ustedes, en vez de virar como otros países están virando... Que el fanatismo climático ya Europa está diciendo: «Oiga, que la que está cayendo es muy grande.» Ustedes no, ustedes inciden, siguen, repiten, recaen. Y, además – una cosa que para mí es fundamental–, abren la puerta a China, de manera... En fin, que campi qui pugui, ¿no?

Y acabo. Mire, señor Sàmpser, nosotros, en nuestra propuesta de moción, fuimos muy claros: apostamos por derogar absolutamente todas las medidas climáticas que imponen un gran, severo climático a las empresas, que lo que hacen precisamente es perder productividad y competitividad. Pero creo que una cosa es fundamental: debemos invertir en I+D+i, porque esto sí que nos hará competitivos, eso sí que nos hará productivos, eso sí que nos hará crear puestos de trabajo de calidad.

Y, por último, señor Sàmpser –y acabo–, la petroquímica en Tarragona, amenazada por sus leyes climáticas. ¿Qué van a hacer en este plan de la industria? ¿Van a proteger tantísimos miles de puestos de trabajo que tenemos en Tarragona o van a seguir con su fanatismo de descarbonización permanente en la que, mientras otras industrias están intentando relajar esos objetivos de carbono, ustedes siguen con esa matraca?

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara és el torn dels Comuns amb el seu diputat, el senyor Lluís Mijoler. Endavant.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta. Si dedico tot el temps a contestar al diputat Ramírez, segurament no podrem fer propostes en positiu, i, per tant, doncs obviaré moltes de les coses que ha dit. Però, senyor Ramírez, un dia hauríem de tenir, probablement, un debat més... Més que re per posar en evidència algunes de les coses que diu, perquè són radicalment falses, no?, de forma molt interessada, probablement, algunes. Però només li'n destacaré una, eh? Com es nota quan perilla la seva relació directa amb el president Trump, eh? Vull dir, *cómo le molesta* que ara resulta que Europa pugui girar cap a Xina, no sigui que Estats Units doncs en surti perjudicat, no? Per tant... Bé, tothom sabem d'on ve el seu finançament.

Jo m'haig de sumar a les felicitacions. Jo crec que és una evidència... Després podem entrar en el fons i podem entrar en quin serà el desenvolupament d'aquest pacte, però és una realitat que neix com ha de néixer un pacte, no?, des de, com a mínim, un bon consens respecte de com s'ha fet el treball. Jo crec que això..., tothom estariem d'acord en que s'ha tingut oportunitat de participar-hi, tant, evidentment, els grups parlamentaris, però també tots els sindicats, les patronals, etcètera. Tots els agents econòmics i socials del país han tingut l'oportunitat de participar-hi. I, per tant, jo, director, li deia: «Crec que és molt agosarat el calendari que ens presenta.» I, efectivament, no ha estat com vostè deia, però quasi, no? Per tant, crec que a aquestes felicitacions ens hi hem de sumar. I també jo crec que en el fet de coincidir en que això pot ser un text, pot ser un paper i ja està, no?, i s'aprova i ja està. Però jo crec que ha de ser..., no només ha de descriure com és el nostre país i, per tant, descriure com és el món, sinó que ha de tenir l'objectiu de canviar el món. I, per tant, aquí també el felicito, perquè totes aquestes accions com a mínim tenen la intenció –veurem si s'aconseguirà o no– d'aconseguir-ho. Jo crec que parteix també d'un consens, que tots els que estem aquí –jo crec que fins i tot VOX– podríem dir que la indústria és un element important al nostre país i que volem reforçar la indústria. D'aquest punt de partida, diguéssim, tindríem la unanimitat en totes les forces

polítiques, no? Després veurem cap a quina indústria volem anar i de quina manera volem arribar a aquests objectius, no?

Jo crec que des d'on venim... Venim d'uns moments en els que..., quan érem molt reactius amb les qüestions que tenen a veure amb la indústria; quan una empresa patia llavors reaccionàvem; improvisacions quan tanca una planta i posar-nos nerviosos; negociar com es podia quan arribava una oportunitat, i a això jo crec que hi ha hagut una política industrial en els últims anys una mica dispersa –deixi-m'ho dir així– i probablement perquè eren els temps que eren. No ho dic com a crítica, sinó que intento constatar una realitat. I això doncs acumula aquesta manera de fer, això: subvencions disperses, programes que no es parlaven entre sí, plans que canvien segons quin era el cicle polític, catàleg de mesures on tot, tots els punts acaben sent importants, però estratègicament no hi han eixos centrals. I, per tant, això era també una oportunitat d'ordenar tot això. Crec que en aquest sentit també s'està aconseguint amb aquest pla, no? Per tant, deia, un punt d'inflexió és un moment en el que probablement el país diu: «Prou a això, ordenem, posem ordre, i, per tant, més enllà de la inèrcia, posem una brúixola i tirem cap a un camí.» Hi insisteixo, en això ens hem de felicitar. Després veurem algunes qüestions amb les quals segurament doncs no hi considerem, no?

Ombres que sobrevolen, diguéssim, la indústria en l'actualitat: la dependència, i això ho vam veure amb la pandèmia, no?, és a dir, la manca de sobirania de la nostra indústria. Dependència en matèria energètica, dependència també en matèria de matèries primeres, poca resiliència en el fet de canvis en la indústria. Ho vam veure amb SEAT, per exemple, que va ser capaç, no?, amb la pandèmia de deixar de produir cotxes per produir respiradors, però va ser *un* exemple, però que no va ser... La majoria de la indústria, diguéssim, al que ens va abocar va ser a ERTes, i gràcies que vam aconseguir salvar d'alguna manera la indústria. Però, si no, aquesta forta dependència i aquesta manca de resiliència era una de les qüestions que havíem de canviar.

El clima. I s'hi referia el diputat de VOX. I, per tant, *a sensu contrario*, diré: la poca capacitat d'adaptació a la realitat del canvi climàtic que vivim i a la necessària transició energètica –és una realitat. La indústria del futur o serà verda i serà digital

o no serà. No podem pensar que la indústria serà la mateixa del 1800 ni del 1900. I, per tant, en aquest sentit, amb una qüestió fonamental per nosaltres com és la de la transició ecològica, jo també li dic, conseller, que a vegades em preocupa quines són les seves declaracions. I em sembla molt bé que vostè digui: «A mi el que em preocupa és només que hi hagi energia.» Però que hi hagi energia únicament i exclusivament no pot ser perquè no hem arribat amb el desplegament de les nuclears, perquè el que pot passar és que si continuem depenent d'una energia com la nuclear, seguirem depenent de fora perquè seguirem depenent de l'urani,

Fitxer 28CET7

seguirem generant uns residus que no som capaços de gestionar i sobretot, la continuïtat de les nuclears va directament vinculada a la pujada de les tarifes. És a dir, el cost del desmantellament l'assumeixen les mateixes energètiques. Ara, perquè aquest és l'acord que hi ha. Si s'haguessin de posar en marxa, la inversió, que no se sap exactament, però entre 3.000 i 10.000 milions que costaria, aniria a tarifes. Per tant, això és una manca de competitivitat, no només per a les llars del nostre país, sobretot per a les nostres empreses. I en un temps en el que sembla que hem de defensar la indústria enfront la logística o enfront del turisme, com els vectors que poden fer anar la nostra economia, doncs, si precisament el turisme i la logística, l'element competitiu, són els salaris baixos i la precarietat laboral, la gran oportunitat enfront de la indústria és que tinguem una energia neta i que tinguem una energia barata. I això el nostre país té aquesta capacitat, perquè tenim sol de sobres, tenim ben sobradament també.

I, per tant, som capaços de, des de la pròpia sobirania, entendre el vector de l'energia com un element competitiu per a la indústria i, per tant, que siguem capaços de captar inversions industrials. Perquè el que és barat no és el cost del salari, sinó el que és realment barat i net, perquè cada vegada més totes les empreses del món pensen en la sostenibilitat, més enllà de la financera, sostenibilitat ambiental, doncs, que aquest element competitiu sigui l'energia.

Per això jo li demano, conseller, que reflexioni quan diu que vol energia; vol energia, però no pot ser a qualsevol cost, perquè al final qui ho acabarà pagant són les nostres empreses, si no l'Administració. I en qualsevol cas, seria la indústria qui ho pagaria.

I una tercera ombra, que és la desigualtat. La indústria pot ser progrés, però –deia– també pot ser precarietat i concentració. I, per tant, bé, l'èxit macroeconòmic pot ser a vegades un fracàs social. I per tant, quan parlem de prosperitat compartida, des del seu Govern, quan es refereixen a la prosperitat compartida, no pot ser que tinguem un PIB alt i que després les rendes mitjanes siguin baixes en funció d'aquest PIB *per capita*.

Ha parlat de l'FP, i després també s'hi ha referit. És veritat que això si no tenim després un camí pressupostari que ho recolzi, doncs, no serviria de res. Nosaltres, els Comuns, ja li hem fet una mica la feina. Jo voldria també posar-ho en valor. Hem parlat de l'FP: la creació de seixanta nous graus de formació professional està en l'acord que avui hem anunciat de pressupostos. Per tant, és una de les qüestions que vull posar en valor.

Quan parlem de sobirania industrial, m'ha sentit parlar molts cops dels fons de sobirania, aquest instrument que a través de l'ICF ens permeti fomentar la indústria, però també fomentar-la des del punt de vista de l'arrelament i de la democràcia industrial també –s'hi referia el diputat d'Esquerra Republicana.

Les decisions estratègiques d'una empresa quan hi intervenen fons públics ha d'anar acompanyada dels sindicats i de la representació dels treballadors i treballadores dintre d'aquestes decisions. I quan hi hagi una inversió, també, important dintre d'aquest fons sobirà, s'ha de permetre que totes les decisions d'aquella empresa com a accionistes, per dir-ho d'alguna forma, a través d'aquest mitjà públic, puguin prendre decisions en un consell d'administració.

I això no és una cosa massa revolucionària ni molt comunista; això es fa a Alemanya des del 1940 i no passa absolutament res amb la participació als comitès executius de les representacions dels treballadors.

I parlaria molt més, però no em queda més temps. I, per tant, només dir: felicitem... Estarem molt atents a com es desenvoluparà aquest pacte. Estarem molt atents, i

per això demanem també que hi hagi un... –i acabo ja, presidenta–, només i l'únic que li demano és que hi hagi un rendiment de comptes a aquest Parlament de forma anual, si és possible, o abans si ho consideren, sobretot a l'inici. Però sobretot que hi hagi aquest rendiment de comptes i que puguem avaluar, com sempre hem dit, amb indicadors eficaços, quin és el rumb que està prenent aquest pacte nacional per a la indústria.

Gràcies, presidenta, i li demano disculpes.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara és el torn del Partit Socialistes, amb la seva diputada, la senyora Conchi Jiménez. Endavant.

Conchi Jiménez Cruz

Sí; moltes gràcies. Gràcies, conseller Sàmper; director general, senyor Roca. Bé, gràcies per l'explicació detallada del treball fet i del contingut d'aquest pacte nacional per a la indústria 2026-2030.

Després d'escoltar-lo, crec que és important posar en valor l'evolució que hi ha hagut entre el document inicial que es va presentar pel Govern al setembre del 2025 i el text definitiu aprovat avui, o que s'aprovarà en breu, al febrer del 2026. Això vol dir que hi ha hagut lo que vostè s'hi va comprometre, que era un diàleg, i aquest document, que era un document viu per començar a fer totes aquestes aportacions.

Abans de començar, només li faré un comentari al diputat de VOX, perquè és que no me'n puc estar. A vegades, quan un té coses per aportar, a part de venir a aquesta comissió i començar a criticar i a desmerèixer tota la feina que ha fet un gran..., i moltíssima gent, un equip de persones que treballen al Govern i moltes persones i moltes entitats, igual, dic jo, igual, dintre de les seves funcions estaria participar de les reunions, com ja li he dit altres vegades, i aportar per millorar i per sumar, no només venir a aquesta comissió a fer una crítica i a desmerèixer la feina que fa moltíssim o que hem fet moltíssima gent. Només això.

El document del Govern que es va portar inicialment a aquesta comissió era, tal com vostè mateix va comentar en aquella comissió, la base d'un procés de concertació. Era una proposta estructurada a partir del treball interdepartamental previ i validada

en primera instància per la Comissió Executiva del Consell Català d'Empresa. Però era encara un document obert. La versió definitiva, en canvi, és el resultat d'un procés participatiu ampli que ha incorporat 480 propostes de millora provinents dels agents socials, experts, grups parlamentaris i també, evidentment, de la gran part dels diputats que..., dels grups parlamentaris que estem en aquesta comissió i que hem volgut participar de totes i de tots els grups, no només d'un, sinó de tots els cinc grups que es van crear.

Primer canvi rellevant... Jo parlaré en positiu. Parlaré de la diferència del document d'origen. Jo crec que s'han explicat moltes coses i cadascú ha fet la seva explicació. Vostè ha fet una explicació magnífica de tot el text i jo lo que faré és aquesta diferència, realment perquè es vegi la feina que s'ha fet des del mes de setembre fins ara. El primer canvi rellevant d'aquest document és la participació i la metodologia. El text final explicita amb més detall (*l'oradora estossega*) –perdó– el procés seguit: el treball amb els cinc grups, la incorporació d'experts i la voluntat d'anticipar la planificació respecte al pacte anterior.

Des del nostre grup parlamentari sempre hem defensat que la política industrial ha de ser fruit de la concertació social real i no d'un tràmit formal.

El segon element que nosaltres volem destacar és la concreció i l'estructura. El document inicial establia les bases estratègiques; el text definitiu consolida l'arquitectura en tres grans objectius, onze eixos i un suport específic a sectors i tecnologies prioritàries –que vostè també ha matisat. També sistematitza millor els àmbits com sostenibilitat, ocupació de qualitat, innovació i competitivitat, infraestructures i dimensió transversal, com a coherència interna més clara.

El tercer aspecte que també volem destacar és el reforç de la dimensió institucional i de seguiment, que és una peça clau, com ja hi han hagut grups parlamentaris que també ho han posat en valor. La versió final desenvolupa amb més precisió el capítol de seguiment del pacte i incorpora una lògica d'avaluació i control més definida. Per nosaltres això és essencial. No n'hi ha prou amb fixar objectius; cal garantir mecanismes de rendició de comptes perquè no passi també lo que alguns grups parlamentaris consideren que..., posen en qüestió. O sigui, creiem que és importantíssima aquesta part i portar aquest seguiment.

El quart element que volem destacar és la mirada a llarg termini. El document definitiu situa amb més força el pacte a l'horitzó 2030, alineat amb el context europeu i amb la necessitat d'autonomia productiva, tan important avui en dia amb la situació que estem vivint. Aquesta evolució és coherent amb el moment que vivim: menys urgència reactiva i més planificació estratègica. I aquest és un dels objectius que pretén.

Des del Grup parlamentari Socialistes i Units per Avançar, valorem positivament aquesta evolució. Creiem que el text final és millor que el document inicial. Per què? Perquè és més participat, més estructurat i més orientat a l'execució.

Conseller –ara li introdueixo una pregunta–, avui mateix, aquest matí el plenari del Consell Català d'Empresa ha aprovat aquest pacte nacional per a la indústria. També ens agradaria, aquest consell... –perdó. Aquest consell reuneix representants d'institucions que coneixen bé la indústria de Catalunya, com patronals, sindicats, universitats, centres tecnològics, cambres de comerç, etcètera. Com veuen tots aquests representats totes aquestes aportacions i com ha quedat aquest document? Perquè sí que és cert que de document n'hi havia un, s'hi han incorporat moltíssimes aportacions de tots i de molts dels grups parlamentaris. I també saber quina valoració fan del document i si pensen que assumeix i afronta els reptes que té la indústria catalana, quina consideració en tenen ells.

I per acabar la meva intervenció, també volem deixar clar que el repte comença ara. El compromís amb la indústria no es mesura només amb documents, sinó amb pressupost executat, amb projectes que arriben als territoris –com vostè bé ha comentat–, amb formació professional adaptada a les necessitats reals i amb llocs de treball estables i de qualitat, tan necessaris, eh?, de qualitat, i ho recalco. El repte és executar-lo amb rigor, amb diàleg i amb ambició. També com un document viu –com també han comentat– per poder adaptar-se aquest pacte a les necessitats que ens trobem durant tota..., que ens puguem trobar durant tota la seva vigència. Ho hem vist, en la vigència del pacte anterior, hem viscut el tema dels problemes, per exemple, dels aranzels. I, bé, doncs tot això. Aquest pacte ha de quedar viu i obert i ho destaquem i ho vam destacar en el mes de setembre, quan es va presentar l'esborrany inicial i ho tornem a destacar ara, que és importantíssim això, perquè si

vivim situacions que siguin adverses, que puguem treballar i reaccionar i que estigui dintre d'aquest pacte, que ens podem trobar durant tota aquesta vigència, ja que a vegades hi han qüestions imprevisibles.

Parlant de feina de qualitat, que parlava en aquest apartat, sí que vull sumar-me a les paraules del diputat d'Esquerra, el diputat Jordi Albert, parlant de llocs estables. Volem fer una defensa absoluta de la feina i del manteniment dels llocs de treball dels treballadors que ho estan passant malament pel tancament de dues empreses, de la empresa internacional Paper, de Valls i de Montblanc, que posen en perill dos-centes famílies directes i moltes, moltíssimes més indirectes.

Parlàvem ahir amb els treballadors i comentaven que el ferreter del poble diu que, d'un dels pobles, que tancarà perquè el cinquanta per cent de les seves vendes depenen d'aquesta indústria.

Per això aquí també posem en valor el procés de reindustrialització que es treballa dintre del pacte nacional. Ens consta que des d'Indústria –ja acabo en un minut–, ens consta que des del Departament d'Indústria s'estan fent gestions, però hem de continuar i demanem, si us plau, des del nostre grup parlamentari que hi hagi aquest seguiment i recolzament perquè a aquestes famílies no les deixin sense feina.

I des del nostre grup parlamentari ho tenim clar, una Catalunya pròspera és una Catalunya industrial; una Catalunya justa és una Catalunya amb feina estable i de qualitat, i una Catalunya moderna és una Catalunya que aposta per la innovació, la sostenibilitat i la cohesió territorial. Aquest és el camí, aquest és el compromís. I per això al nostre grup treballarem perquè aquest pacte no sigui només un bon acord sobre el paper, sinó una política industrial efectiva al servei del país.

I moltes gràcies. Ja per acabar, nosaltres portarem seguiment d'aquest pacte perquè es compleixi. I serem els seus... Estarem allà a sobre perquè es compleixi i vagi més enllà, si és possible. D'acord?

I per acabar, només donar les gràcies a la conselleria d'Empresa i Treball i al Departament d'Indústria, que ens consta que han treballat moltíssim, i a totes les persones que pertanyen als seus equips, a tots els departaments del Govern de la Generalitat, que han treballat transversalment, i a totes les persones, col·lectius,

entitats, grups parlamentaris que han fet les seves aportacions i que han treballat perquè avui aquest pacte pugui ser una realitat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara és el torn del conseller per poder respondre a cadascun dels diputats o dels grups parlamentaris que li han fet preguntes. Endavant.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Moltes gràcies, presidenta. De quin temps dispo?

La presidenta

Trenta minuts, però, evidentment, no té temps.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Trenta minuts. Molt bé, molt bé. Bé, doncs, escoltin, diputades i diputats, en primer lloc, permetin-me que els agraeixi, i ho dic amb tota la franquesa del món, el to que han emprat vostès, no amb mi, sinó amb el pacte nacional de la indústria i amb els treballadors del nostre departament, amb el director. I, per tant, els hi vull agrair absolutament a tots vostès.

No podré contestar tot el que m'han preguntat, és una evidència, però intentaré, com a mínim, fer-ho en les qüestions més rellevants.

Permetin-me que comenci amb el que seria una esmena a la totalitat

Fitxer 28CET8

dels plantejaments que m'ha fet vostè. I parlo, evidentment, del senyor Javier Ramírez, al qual li agraeixo el to, com he dit al principi, però aquí només hi ha una qüestió, que és que hi ha un model diferent d'entendre la política econòmica del país.

Vostè ha parlat de descarbonització versus desindustrialització. Jo diria que això no és dir la realitat. Estem parlant de descarbonització versus carbonització – carbonització. I nosaltres, no sé si amb encert o no, el que seguim és la línia d'una

política, doncs, regulada des d'Europa. Pensem que és l'encertada. No neguem el canvi climàtic. Pensem que és una evidència que les qüestions climàtiques que estem vivint darrerament evidencien que existeix i, per tant, tots els mecanismes per poder mitigar els seus efectes pensem que són imprescindibles i necessaris.

I el que sí que passa és que tot procés de transformació té uns costos, i té uns costos que de vegades duren en el temps, tenen una conseqüència econòmica, però tots els canvis que hi han hagut, totes les revolucions industrials que hi han hagut, més tard o més d'hora i més d'hora que tard, sempre, han acabat posicionant el que la majoria pretenia i volia.

Per tant, jo senzillament, ho torno a dir, és com una esmena a la totalitat del que vostè planteja, perquè senzillament tenim models totalment oposats. I jo li respecto el seu criteri. Vostè em va interpel·lant en el Parlament de forma bastant assídua i jo li contesto, i sempre arribem a la mateixa conclusió, que és senzillament que pensem de forma diferent.

I permetin-me que comenci amb una qüestió, que és la que deia la diputada del Partit Socialista, la Conchi Jiménez, respecte de que estava contenta de que el text actual sigui molt millor del que vam portar a l'inici. Doncs que sàpiga la diputada Conchi Jiménez que també és el meu màxim motiu d'alegria: que haguem sigut capaços de millorar..., entre la feina que s'ha fet al Consell Català de l'Empresa i la que han fet vostès, un exercici de millora. I, per tant, també li vull fer arribar el meu agraïment al diputat Albert, que de forma vehement i diria que un punt bel·ligerant en la darrera meva intervenció aquí, no ens vam entendre bé del tot, però que li reconec que, evidentment, la seva pretensió d'allargar el termini per portar aquí un document ja més consensuat ha resultat ser positiva. I, per tant, tots n'hem sortit guanyant. Jo penso que hem arribat a poder portar aquí al Parlament un text molt més consensuat, molt més participat. No pretenc que això impliqui felicitacions, ni molt menys. Però tinguem, ja ara sí, penso que molt clar tots plegats que hem aconseguit tenir aquest grau de participació i que, per tant, això és molt positiu.

Estic d'acord amb tots vostès, crec que ho han dit tots, de que el repte..., la frase és de la diputada Concha Jiménez, que «el repte comença ara», però ho ha dit ella.

Però tots vostès, més o menys han dit el mateix: que molt bé el pacte, que molt bé el consens, que molt bé el contingut, però que ara s'ha d'executar.

Jo vull aquí ara reproduir unes paraules que he dit avui en el plenari del Consell Català de l'Empresa catalana, que és que el meu compromís és tan evident i tan clar amb el compliment del pacte, que si vostès detecten que em desvio en el compliment, tibi-me de les orelles quan m'hagin de tibar, a mi personalment –a mi personalment–, perquè soc jo el responsable. Ell ha sigut el responsable d'executar-lo, el contingut, i jo seré el responsable de què això s'executi. I, per tant, jo els hi dic a vostès que tenen el meu compromís i que, si podem executar les cent noranta accions, s'executaran. I si no pot ser, perquè sempre hi han desviacions, ens intentarem apropar al màxim d'accions per executar-les. Per tant, tenen un compromís personal que vull dir aquí de forma especial perquè penso que no hi ha lloc que doni més fe d'un compromís que el Parlament de Catalunya. D'acord?

Mirin, també preguntava..., i acabo ja amb la intervenció del Partit Socialista, deia, i em sembla bo dir-ho, «què s'ha dit, què pensa el Consell Català de l'Empresa respecte d'aquesta evolució del text inicial fins ara?». Doncs avui el que ha dit el Consell Català de l'Empresa és que ho ha aprovat per unanimitat. Ho ha aprovat per autèntica unanimitat, amb un aplaudiment final molt important, i amb una intervenció, doncs, que respecte de la forma, com han fet tots vostès, ha sigut d'acceptar que la forma ha sigut exquisida, que tots han pogut participar, que això també ha fet que sigui més difícil arribar al final, perquè hi havia molt més contingut que s'havia de consensuar entre tots els que hem participat, però que ha valgut la pena.

Per tant, partim d'aquesta unanimitat, partim d'aquest consens, que penso que ha de permetre que això tiri endavant en la mateixa línia, sobretot, si ho recorden vostès, que jo m'he compromès aquí, ara fa quatre minuts, a que el grau de compliment sigui el més exemplar possible.

Entro en qüestions que vostès han anat dient. N'hi ha una que s'ha dit de forma explícita per part del Partit Popular i no tan explícita, però que s'ha entès, per part de Junts, que és que molt bé el tema de l'aposta pels sectors que considerem estratègics i que podríem dir que són els disruptius, nous: semiconductors,

intel·ligència artificial..., però què passa amb els sectors tradicionals? Crec que ho han dit vostès i crec que algú més també.

Nosaltres tenim un compromís ferm amb els sectors tradicionals i vull que quedi molt clar. I com que vostès han parlat també de forma reiterada de la química i, de forma encara més explícita, de la química de Tarragona, vull explicitar el compromís d'aquest departament amb la química i amb la química de Tarragona. No pot ser més el compromís, al punt que vam sol·licitar a la regió del Piemont, que fins ara era la capital europea d'una aliança que hi ha de tots els sectors químics d'Europa, que Catalunya volia presidir aquesta aliança perquè enteníem que el nostre percentatge d'aportació al sector químic a Europa era el més gran. I com que és així, doncs volíem ser presidents, i ja ho som a dia d'avui. Vostès han de saber que Catalunya presideix aquesta aliança, que a diferència, que també en parlarem ara, senyor Canadell, de l'aliança dels semiconductors, que és per un any i que per tant acabarem el mes de novembre, aquesta no té un termini explícit, sinó que potser són dos o tres anys, i que, per tant, intentarem que s'allargui per poder aportar el sector de la química... Parèntesi: que està patint una barbaritat, no a Catalunya i a Espanya, sinó a tot Europa. Els vull fer saber que ha patit molt més que la química espanyola i catalana, la francesa, l'alemanya i, de forma especial, la italiana. Per tant, malgrat que la química catalana ho està passant malament, ha sigut la que ho ha passat menys malament de tots els sectors químics d'Europa. Però que els tenim no en el punt de mira, sinó molt més a prop que el punt de mira. La química per a nosaltres és importantíssima.

Tant és així que, per exemple, va ser el primer sector que vam visitar en ocasió de la crisi ferroviària i de la seva afectació a les mercaderies, que vostès recordaran que va ser una afectació molt important com a conseqüència del tancament del túnel de Vilafranca i del de Rubí, de forma especial.

Ens vam reunir, vam tenir, de fet, assistència en una junta directiva, aquí, amb la federació més important de la química de Catalunya. I vam assistir de forma personal també a Tarragona per estar a l'AEQT i parlar amb el sector químic propi de Tarragona. Ells ho saben –vostès, per tant, ho saben, perquè ens consta que es reuneixen amb ells– que nosaltres intentarem que la química nostra sigui el més

competitiva possible. I per tant, torno a l'energia. Després li contestaré, senyor Mijoler, la seva intervenció, el tema energètic. I, per tant, volem, necessitem, que l'energia sigui el més competitiva possible per al sector químic, de forma especial, però, tenim molt clar que la química, i de forma especial la química de Tarragona, s'ha de reinventar: hidrogen verd, captura de CO₂... Tot això és el que té en el seu camí la química, i la química de Tarragona, de forma especial, per reestructurar-se, per reinventar-se, per tenir aquesta capacitat de resiliència, que nosaltres volem que hi sigui, en el Pacte Nacional de la Indústria.

Per tant, senyora Estellés, senyor Canadell, sí als nous sectors estratègics industrials, per descomptat, i ara en parlarem. Però sí, sobretot, a mantenir els que tenim –sobretot. Seria un grandíssim error que penséssim que l'efecte de les noves indústries disruptives pot substituir les que ja tenim; no, les ha de complementar, les ha d'augmentar. Però no podem perdre ni la siderúrgia –Celsa, per exemple–, no podem perdre la química, la tèxtil.. El sector agroalimentari..., abans hem fet menció quan dèiem que l'any passat les exportacions tenen molt mèrit per Trump i per la pesta porcina, perquè el sector agroalimentari és molt important a Catalunya. I, per tant, manteniment del que tenim, cura del que tenim i, evidentment, una vista, un ull posat, a les polítiques i a les indústries disruptives.

Deia que tornaria sobre aquestes. Semiconductors: debat que continuem tenint des de que jo estic aquí de conseller amb el diputat Canadell i amb molts de vostès. També som capital de l'Aliança de Regions en Semiconductors, ESRA, aquí sí, fins al mes de novembre d'aquest any. Vam començar a ser-ho el novembre de l'any 25. S'ha marcat un grau d'execució per poder fer coses importants i rellevants amb un calendari que podem compartir amb vostès quan ho considerin oportú, aquells que tinguin més interès, per realment retransformar el sector dels xips i dels semiconductors, no de Catalunya només, sinó de Catalunya i d'Europa.

Perquè, com sempre diem, la pandèmia ens va ensenyar que els semiconductors es van esgotar i que no teníem capacitat ni per fer un mòbil, ni per fer una nevera, ni per fer absolutament res. Per tant, hem de ser sobirans, hem de ser estratègicament independents i autònoms en semiconductors. I de forma especial Catalunya, que, com vostès saben, té una cadena de prototipatge de disseny de semiconductors de

primera línia europea i mundial. I, per tant, ara ha de fer, com sempre parlem, diputat Canadell, un pas endavant per començar i fer el salt ja per la fabricació.

Vostè sempre fa referència a l'ERTE i aquí li dic que fa trampa, una trampa elegant, una trampa, si m'«apura», fins i tot divertida, però el PERTE de xips de l'Estat espanyol vostè sap que estava quantificat en 12.000 milions d'euros, i vostè sap que una *foundry* en costa 22.000, per tant, el doble. I vostè sap que el PERTE xip, mal que ens pesi a nosaltres, doncs, no era només per a Catalunya, sinó que era per a tota Espanya, amb peticions de totes les comunitats. Tinguem molt clar que el projecte d'una Foundry costa 22.000 milions d'euros –22.000– i que el PERTE xip total per a tot l'Estat espanyol era de la meitat, aproximadament.

En aquesta línia, diputat Canadell, crec que ja li he dit en alguna ocasió, estem en la línia de fer passos de forma ràpida i diria que urgent, i espero que sigui en aquest any 26, per ja generar mini *foundries*, que puguem començar a fabricar ja determinats xips. Estic parlant de xips fotònics, i en un futur molt proper estic convençut que també xips quàntics, perquè tenim empreses tecnològiques que ens poden ajudar a arribar a aquesta pretensió.

Per tant, coexistència de lo que tenim amb lo que volem tenir. I intel·ligència artificial, vostès saben que hi ha hagut una aposta treballada, negociada, des d'aquest Govern de la Generalitat amb el Govern de l'Estat espanyol perquè una de les, crec que són cinc, gigafactories que han d'haver-hi a tot Europa en matèria d'intel·ligència artificial vingui a Móra la Nova. Aquest compromís per part de l'Estat espanyol, del Govern de l'Estat espanyol, s'ha elevat ja a la Unió Europea i, per tant, en principi nosaltres som creditors i amb una mica de sort hauríem de tenir aquesta possibilitat d'aquesta gigafactoria a Móra la Nova, que enllaça, a més, amb lo que els hi he dit al principi de la territorialització de la nostra economia. Móra la Nova, no el Barcelonès o el Vallès, per exemple, Occidental o Oriental. Móra la Nova, per ser capaços de generar riquesa a Terres de l'Ebre i per ser capaços de generar una economia circular al voltant d'aquesta gigafactoria, que pugui enriquir, doncs, la renda mitjana d'aquell territori.

Vostè m'ha parlat dels salaris. Tota la raó del món –tota la raó del món– en què els salaris com a política pública, diria que la més important, però que com sempre l'hi

dic i potser ja l'hi he dit, no sé si trenta vegades al Parlament, no tenim les competències que voldríem tenir per ser capaços de tenir un salari mínim interprofessional dirigit des d'aquí. Això no ens permet anar més enllà de fer que la negociació col·lectiva..., tingui molt present, i ho dic ara aquí, que aquest Govern vol que els salaris siguin el més elevats possibles, el més dignes possibles, perquè amb un bon salari els nostres treballadors tindran una millor vida, sense cap mena de dubte.

I vostè ha preguntat també, i acabo, perquè m'ha fet moltes preguntes, però si no, no podria contestar la resta de companys diputats, sobre si els 100.000 milions d'euros d'exportacions són un límit al qual ja hem arribat i no

Fitxer 28CET9

podem pujar o si volem arribar a més. Miri, nosaltres volem que el nostre VAB industrial no arribi al vint, arribi al vint-i-cinc o al trenta i li he dit abans. I a nosaltres ens agradaria que marxéssim d'aquest govern, un servidor, amb unes exportacions no de 104, sinó de 125.000 milions d'euros. I a nosaltres ens agradaria que en comptes d'exportar el vint-i-sis per cent de l'exportació total de l'Estat espanyol, Catalunya arribés a exportar-ne trenta. I li dic així de clar, perquè això és riquesa, per qui? Per Catalunya i pels catalans. I, per tant, jo li dic que l'horitzó és el d'anar progressant cada any. I li ben asseguro, i ho sap el meu equip que està allà a dalt de tot, que aquest matí ja he dit un parell de coses respecte a com podem millorar encara més aquestes exportacions.

I respecte del que ha dit de la recerca, doncs estic totalment d'acord, però permeti'm que li digui una cosa també: la recerca és tan important com la transferència de la mateixa. Vostè que és esportista, i ho sabem els dos, coneix perfectament una jugada de bàsquet que es diu *layup*, on és tan important la passada, l'assistència que fa el base o l'escorta com la esmaixada que fa el pivot. I, per tant, li compro que un país no pot ser ric econòmicament ni a nivell d'empresa si no té una bona inversió en recerca, com important és que el món de la recerca i el món de l'empresa es posin d'acord perquè es faci la transferència i que allò que s'investiga amb els

laboratoris, amb les universitats, arribi, per a aquells investigadors que no tinguin altra vocació, en els *papers*, que és importantíssim i imprescindible –Catalunya no seria el mateix sense aquests investigadors– com a aquells altres que vulguin fer la transferència perquè arribi al món de l'empresa.

I permeti'm que li posi un exemple. Avui hem estat en una jornada del que és la indústria espacial de Catalunya, on hi ha hagut quatre taules rodones, dues del món d'universitat i recerca, dues del món de l'empresa. Jo només he vist l'última. L'última es deia «Transferència». I m'ha fet molta il·lusió veure que allà hi havia dos agents rurals. Que dius: Què fan aquí dos agents rurals, no? Doncs els dos agents rurals evidenciaven el que és l'inici de la recerca, uns investigadors, que són capaços, en aquest cas, de dissenyar uns drons o uns satèl·lits, un laboratori, uns treballs d'investigació, uns doctorats, una empresa que fabrica els satèl·lits o els drons i dos agents rurals, que ho apliquen per intentar evitar que hi hagi un incendi, perquè una determinada zona d'una muntanya està més calenta del que hauria d'estar. Els dos agents rurals que hi havia avui en aquesta jornada evidencien el que és la transferència de la recerca al món de l'empresa.

I reitero, li compro, té raó. Hem d'invertir en recerca, però hem de començar a parlar que tan important és la recerca com la transferència al món de l'empresa. Fins que no donem aquest pas, la indústria no es beneficiarà del gran talent que té Catalunya a nivell d'aquesta recerca.

Diputat Albert, ja l'hi he agraït abans, li reitero ara una altra vegada, doncs, que la discussió que vam tenir vostè i jo, doncs, hagi tingut un resultat positiu. I, per tant, doncs la seva aportació en aquell moment ha servit per fer que aquest document sigui millor. I, per tant, li dono les gràcies sincerament. Li diré després, a títol personal, aprofundint una mica perquè ho necessito i crec que vostè també i també li vull dir aquí de forma pública. Vostè va aportar una possibilitat de fer millor aquest document i li vull donar les gràcies.

Vostè ha fet una cosa que és molt important, que és el compromís d'aquest Govern amb els treballadors de les dues empreses de Montblanc i de Valls, International Papers. I vull explicar-li, no sé si estava al cas o no, que nosaltres, l'endemà que es fes pública el posicionament de l'empresa, que ja li dic ara que no ens va agradar,

vam quedar l'endemà mateix amb el comitè d'empresa. Ens vam reunir amb ells i amb els seus advocats a la delegació del Govern a Tarragona. I després vam anar a veure l'alcalde de Valls i l'alcalde de Montblanc per mostrar el nostre compromís amb els dos consistoris. D'una banda, havien fet unes propostes de resolució per als seus plens previs de la setmana anterior, mostrant el seu compromís amb els treballadors. Per tant, ens vam reunir amb els treballadors. Els vam explicar tot el que ha estat la feina feta des de la taula de reindustrialització, que també es dirigeix des de la direcció d'Indústria, com vostè sap, diputat Albert, que va començar quatre dies –i quan dic quatre són quatre dies– després de que el 28 d'agost fes el preavis l'empresa del tancament.

La primera setmana de setembre es va començar des de la Direcció General d'Indústria, sempre de forma coordinada amb la Direcció de Relacions Laborals, per tant, Xavier Roca i Núria Gilgado, a treballar en pro de que hi hagués aquesta reindustrialització. Haig de dir que no ha anat tot lo bé que haguéssim volgut nosaltres, que la voluntat de l'empresa de moment no ha sigut la d'optar per aquesta via. Ara ja estem en uns terminis en els quals ja ens marquen els terminis les nostres pròpies normatives i, per tant, ara veurem com acaba el tema.

Vam forçar també, i vostè ho sap, que anés a visitar el ministre d'Indústria, Jordi Hereu, les dues empreses i els alcaldes, cosa que es va fer aquest divendres passat. El compromís és del Govern de la Generalitat de Catalunya, del Govern, a través del ministre d'Indústria, de l'Estat espanyol, amb els treballadors. Vostè sap que a dia d'avui tenim la força que tenim, eh? Però vostè sap també, perquè li he dit a nivell privat i a nivell també públic, que el nostre compromís amb intentar evitar que es produeixin aquest tipus deslocalitzacions és total i per tant sé que tenim molt marge de millora, qüestions per treballar. Ho farem perquè no ens agrada que això passi.

Vam viure també un exemple que vostè i jo vam parlar més d'una ocasió a Montcada i Reixac, també d'un centre que es va deslocalitzar amb la voluntat d'agafar una *red* comercial, una xarxa comercial i portar-la, si no em falla la memòria, després a Madrid. Això no ens agrada. I no ens agrada perquè s'ha parlat, crec que per part de vostè o per part de la diputada Jiménez, de què parlaven d'aproximadament dos-centes famílies, però clar, dos-centes famílies són potser quatre-centes o cinc-

centes persones. I això és molt i molt delicat. Estarem a sobre del tema per intentar, doncs, forçar que això pugui acabar, aquesta unitat productiva i aquests treballadors, en mans d'algú que pugui tirar endavant aquesta activitat.

Què més? Compromís per intentar arribar, senyor Albert, als cinc mil i tant de bo, si acabem tenint pressupost, que fins i tot com que és un pacte viu, en comptes de cinc mil, puguin ser encara més, eh? Per tant, espero i desitjo que així sigui. Compromís també total amb la formació professional, tan ocupacional contínua, i també el suggeriment que fa al respecte del Consorci de Formació Continuada, que està fent molt bona feina i que no tindríem cap problema en explicar-li el que està fent. I després un compromís també –s'ha dit per part d'algú més de vosaltres, que també és una reivindicació del diputat Mijoler– que ha d'haver-hi una política de polígons industrials. Primer, que els adapti els vells a les necessitats de la indústria actual. Molts estan obsolets: fibra, voreres, asfaltat perquè els camions puguin arribar amb dignitat. I no només això, si no tenim uns polígons industrials pel que necessita la indústria d'avui, que no té res a veure amb la indústria de fa quinze o vint anys. Per tant, amb això el compromís.

I també els hi dic que no sé si els he dit aquí o he dit al Consell aquest matí, per tant, si ho he dit abans i em reitero, m'aixequin la mà i ja no ho diré, però la setmana passada, això de l'acord de Govern ho he explicat, no? Setmana passada vam tenir un acord de Govern entre el Departament, la Conselleria de Territori i nosaltres de treball interdepartamental perquè des del món de l'empresa fossin capaços de tenir incidència amb un departament que, com vostès saben, és enorme, no d'ara, de tota la vida, Incasol i tot el que això suposa i que, per tant, la política industrial pugui tenir una incidència, una influència en la política territorial dels polígons.

Vostès tenen –tots plegats, estic convençut– la voluntat, la intenció de que tinguem una capacitat de dissenyar les necessitats dels polígons industrials actuals, que està totalment desfasada i és així. El diputat Mijoler ens demana de forma reiterada una llei de polígons industrials, parlem-ne, que parlem-ne, perquè aquest pacte nacional és viu i, per tant, hem de parlar. Però vull que sàpiguen que ja hi ha un primer element, que és que des del Departament d'Empresa hi haurà incidència amb el Departament de Territori i que, per tant, els dos departaments intentaran activar

aquestes noves polítiques a nivell industrial, des de la perspectiva del que és el sòl, eh?

Miri, diputada Esteller, a vostè li faig una petita esmena a la totalitat, que li dic sempre, que és que la política fiscal la veiem de forma diferent, però que en tota la resta, jo crec que totes les interpel·lacions que ens hem fet, doncs, amb la resta de qüestions, doncs, tenim les coses bastant apropades quant a la forma d'interpretar-les. Vostès demanen una més gran competitivitat, hi estic totalment d'acord. Vostès demanen que siguem capaços d'estar per sobre del vint per cent del PIB, hi estem totalment d'acord. Vostès demanen, com a diputat també, com ha demanat també el diputat Canadell, una inversió més elevada en recerca i en desenvolupament. Hi estic totalment d'acord. També li dic el que he dit abans respecte a la transferència. I, per tant, la diferència que tenim és la que diem sempre quan ens parlem al Parlament, que el tema fiscal el veiem una mica diferent, perquè nosaltres considerem que hem de generar riquesa, però hem de tenir també una capacitat de redistribuir-la i no veiem, de moment, una altra possibilitat que no sigui fer-ho a través d'una política fiscal que permeti que es pugui afavorir aquelles classes que estiguin menys afavorides.

I jo també li voldria dir que vostè ha parlat de la burocràcia i també amb això li haig de dir que estic totalment d'acord amb el que vostè proposa i recrimina o sempre reivindica –no recrimina, reivindica– en el Parlament. La burocràcia que tenim atura projectes, atura inversions i això és una qüestió que fins que no siguem capaços de començar –ja no dic donar la volta sencera perquè trigarem. Faig un parèntesi. Aragó ho està gairebé aconseguint ja, però porta molts anys fent aquesta política de desburocratització dels seus processos administratius. Fa molts anys, eh? Nosaltres hem començat fa un any i mig i sempre us dic..., sempre els dic, perdó, costarà, però estem i tenim molt clar que és una de les polítiques prioritàries perquè Catalunya funcioni bé, la de, com vostè ha dit, tenir una regulació, però tenir una regulació que sigui àgil.

I vostè també m'ha demanat un compromís amb una execució i amb un calendari. Doncs també és veritat. I també ho he dit això avui el Consell Català de l'Empresa, que aquest compromís l'hem de començar a tancar de forma ràpida. Crec que hauria

de ser probablement la primera..., el primer rendiment de comptes que tinguéssim nosaltres amb vostès, que és venir aquí a explicar un calendari i un calendari amb compromís de compliment. I això jo li demano al director general d'Indústria, li demano al seu equip que avui ens acompanya, que tinguem la capacitat de fer-ho i de fer-ho ràpid. L'èxit d'aquest pacte serà el compliment i l'execució dels compromisos, d'aquestes cent noranta accions que volem tirar endavant i, evidentment, amb la dotació pressupostària, tots vostès també han demanat que cadascuna d'elles ha de tenir.

Mirin, hi ha moltes preguntes, que necessitaria –s'està acabant el temps, falta un minut– doncs molts minuts per poder-les contestar. El diputat Mijoler, jo quan vaig dir allò de l'energia potser no em va entendre vostè. El que jo pretenia dir és que jo, com a conseller d'Empresa, vull tenir energia per donar resposta als empresaris que em demanen energia per poder tenir els seus projectes i tirar-los endavant perquè amb els seus projectes generem ocupació. I, per tant, quan vostè em pressiona des d'aquesta perspectiva o la senyora Esteller em pressiona des de l'altra perspectiva amb la mateixa cosa, però des d'una visió totalment diferent, jo intento escapolir-me. Jo intento escapolir-me i dir-los: senyora Esteller, senyor Mijoler, jo no soc el conseller de Territori, eh? I a més dir-los també: ni tan sols la consellera de Territori té la possibilitat de gestionar el tema, per exemple, de l'energia nuclear, perquè és una competència que, com vostès dos saben, no depèn del Govern de la Generalitat. Jo m'intento escapolir amb cada escomesa que vostès em fan. No me'n surto, però els dic això perquè no els hi puc dir més coses.

Fitxer 28CET10

Ja sé que a vostès els hi agradaria que jo digués: jo soc partidari... No. Jo sí que dic, i ho torno a dir: jo vull que les empreses que depenen de Catalunya, que estan a Catalunya tinguin energia. No sé tampoc si els hi he dit abans, perquè ja estic «liat», però en el consell que es va fer ahir va haver-hi unanimitat –Consell Interterritorial Espanyol, eh?, que es va fer aquí a Catalunya– en que l'energia és *imprescindible*. I li deia: «Ministro, por favor, solucione este problema.» No vam entrar... (Veus de

fons.) Sí, sí, sí. No hi vam entrar, no es va entrar en si un tipus d'energia o un altre, però el que és evident és que Espanya, Catalunya, Euskadi, Astúries, Andalusia, França, tothom necessita energia. I és evident que aquest trànsit per les renovables està sent més lent del que segurament tots voldríem. I jo ja l'hi dic, senyor Mijoler, desitjo –no vull, no: desitjo, eh?

Bé, no sé si la presidenta em dona l'honor de poder parlar... Jo he comptat que vostè li ha deixat un minut i mig més a cada diputat aproximadament. Per tant, jo ara (*veus de fons*) –i dos– hauria de tenir-ne cinc o sis com a mínim, eh? Bé, doncs només els hi vull comentar, no, d'una qüestió, perquè em falten moltes coses que no tinc temps per explicar. A mi m'agradaria de debò que aquest exercici que hem fet, amb punts de divergència que hem tingut en algun moment, de vegades doncs més pujats de to, de vegades menys pujats de to. Però hem sigut capaços d'arribar a una solució final que crec que és molt positiva. Jo m'ofereixo –jo m'ofereixo– a posar a la mà de tots vostès la possibilitat de que això no es trenqui, de que, per tant, la voluntat, l'esperit amb el que neix aquest pacte m'agradaria que arribés no quan acabi aquesta legislatura –intentem que sigui l'any 28–, sinó l'any 30, que probablement jo ja no hi seré i que, per tant, serà quan s'acabi d'executar aquest pla. Doncs que s'arribi amb el mateix consens que avui hem pactat ja al Consell Català de 'Empresa el pacte nacional per la indústria, el consens que avui he observat de tots vostès. I per fer això els hi demano, i jo m'hi ofereixo, a tenir amb vostès la relació que vostès necessitin. Han dit, han parlat d'un any a venir aquí a donar explicacions. Hi vindrem abans, segur, com a mínim al principi, perquè requereix això un compromís previ.

I vull acabar amb una cosa –i amb això acabo, presidenta. Avui no ens acompanya la diputada Laure Vega, de la CUP, que ha assistit a totes les comissions d'Empresa i Treball que hem fet. I, per tant, vull que li faci arribar, presidenta, la nostra voluntat de, si ella ho considera necessari que li expliquem el que avui hem explicat... Si no ha vingut deu haver sigut per algun tipus d'impediment. Però, hi insisteixo, vull posar en valor que ha vingut sempre i, per tant, doncs fer-li arribar a ella la nostra voluntat d'explicació del nostre pacte. És un compromís que m'agradaria que la presidenta li fes arribar a la diputada, que, a més, forma part de la nostra Mesa. I, per tant, doncs a la seva disposició per aclarir-li els dubtes que pugui tenir.

La presidenta

Bé; obrirem un torn per si cadascú dels diferents grups parlamentaris vol fer alguna altra pregunta –o, bé, alguna cosa més– al conseller. Per tant, per un temps de cinc minuts, diputat Joan Canadell, del Grup Parlamentari de Junts. Endavant..

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Ho intentarem. Seré una mica telegràfic. Miri, conseller, si ara tinguéssim aquí el geni de la làmpada i ens digués: «Et concedeix un desig. Quin vols per complir el pacte nacional per a la indústria», sap quin triaria jo? Solucionar d'una vegada per totes la manca de personal qualificat, i pràcticament no n'hem parlat. I, pràcticament, el pacte no en parla, i és un dels temes que –ho sap molt bé el director general– nosaltres hi hem insistit més. Si no solucionem aquest problema, no creixerem a la indústria. Enlloc més tampoc, eh?, tampoc a altres sectors, però a la indústria, que és el que volen fer créixer, no creixerem. I això de què va? Va de més FP. Però ja l'hi he dit alguna vegada: 7.500 places és molt poc. No fem re. Necessitem de l'ordre de 200.000 places, i, a més a més, a tot el territori. I això no ho farà, és que no pot fer ho. Per tant, què necessitem aquí? La col·laboració publicoprivada amb gremis, amb *clusters*, amb patronals, amb cambres. Aquesta és la clau. I això, fa cinc anys que estic al Parlament, cinc anys que ho dic, i no ho estan fent: ni ho va fer el Govern d'Esquerra ni ho estan fent vostès. Necessitem tota l'ajuda. I ens volen ajudar, els sectors ens volen ajudar. Posem-los-hi fàcil. Ara tindrem uns pressupostos, sembla. Evidentment, nosaltres insistirem en aquest tema. Cal ajudar tot el món empresarial a generar escoles de formació i a generar escoles d'oficis. La fórmula de l'aprenent és també una d'aquestes opcions.

La transformació del SOC. No sé si ho han fet ja, però ja avanço al secretari –que l'he vist per aquí– que el farem venir perquè creiem que el SOC no acaba de funcionar, i és un tema clau. I no sé si ens perdem alguna cosa, però necessitem que el SOC faci molt millor la feina.

I, després, un altre tema important, al que vostè també s'hi ha referit en algun moment amb evasives, que són els salaris. Clar, si paguem salaris baixos és més difícil que els 300.000 parats vagin a treballar, eh?, i alguns inclús potser prefereixen seguir vivint d'algunes ajudes. Per tant, hem d'apujar el salari mínim. I vostè diu: «No

tinc competències.» Miri, això no m'ho pot dir, conseller, perquè hi ha maneres de fer, d'actuar; vostè té maneres d'actuar. I com que vostè no ho ha fet ni ho va fer el conseller Torrent, nosaltres hem posat una llei sobre el salari mínim de referència, català, que en això sí que té competències, sobre la taula per, d'alguna manera, convidar a patronals i sindicats a que hi hagi una negociació real perquè cap conveni tingui cap categoria per sota dels 1.400 euros, d'avui, eh?, el seixanta per cent del salari mitjà. I això ho podem fer, si hi ha bona voluntat ho podem fer. I, per tant, aquest tema, encara que no tinguem la competència, ho hem de treballar. I la Generalitat, el Govern, el seu departament s'hi ha de posar bé, amb ajudes a la productivitat, amb ajudes a la formació, amb rebaixes fiscals als trams de l'IRPF, amb el que sigui, però hem de facilitar que això sigui una realitat.

Segon tema. Miri, a aquest pacte –ja l'hi he dit una mica abans– li falta finançament. Vostès parlen de 4.500, 5.000 milions en cinc anys. Jo li dic: és que només al tema de la recerca i desenvolupament ja parlem de gairebé 2.000 milions a l'any. Per tant, jo l'únic que els hi dic és que siguin coherents. Amb aquest pacte no aconseguirem la transformació que necessita el model industrial de Catalunya. Per tant, diguem-ho, perquè d'aquí a cinc anys tornarem a tenir frustració –no ho haurem aconseguit. Llavors, o som valents i ens plantem davant de Madrid i aconseguim un concert econòmic amb 20.000 milions d'euros, que ens ajuden de veritat a tenir partides per a la recerca i desenvolupament, per a l'educació –el sis per cent del PIB–, per a les infraestructures que ens calen, que són 3.000 milions d'euros més l'any, per a la salut que ens cal per solucionar l'absentisme, o som valents per fer això o hem de dir a la societat que no podem fer la transformació que necessita el sector. Lo que no podem fer, o lo que jo crec que no han de fer, és donar falses expectatives a la societat que amb 4.700 milions d'euros l'any –que ja veurem si arriben– solucionarem els problemes que té Catalunya. No els solucionarem. Per tant, aquí jo els hi demano que siguin més valents.

Tercera cosa, semiconductors. Miri, el PERTE de semiconductors era de 12.000 milions d'euros. Vostè diu: «Oh, una planta en val 22.000.» Home, ja ho sabem! Però és que aquestes plantes no s'instal·len perquè algú els hi doni el cent per cent –si no, ja la pot fer pública–: els hi donen, normalment, de l'ordre del trenta per cent. Per tant, amb 6.000, 7.000 milions d'euros n'hi havia suficient per atraure un fabricant.

Ara, s'havia de preparar molt bé. També l'hi he dit, i l'hi he dit en privat: el problema és que vostè ha arribat aquí quan el conseller Torrent no havia fet la feina en aquest sentit, i en un any i escaig no ha tingut massa temps. Però crec que podríem haver fet més, i jo crec que aquí hem perdut una oportunitat de país, eh?, molt important.

Després, ha parlat de transferència. Miri, ahir vam coincidir en un acte amb vostè al Leitat, eh?, als cent vint anys de Leitat. Crec que va haver de marxar abans, però els seus col·laboradors l'hi diran. Va estar molt bé el debat que va haver-hi. Però, sap què ens van dir els de Leitat, i2cat, els que estaven allà que es dediquen a això? Doncs que, gràcies a l'ambició dels investigadors catalans i dels que estan en aquestes entitats, encara anem prou bé, però no pel que els hi paguem, perquè els hi paguem salaris que a qualsevol lloc d'Europa els hi tripliquen, i vostè ho sap molt bé. Per tant, també és un problema de finançament. Hi insisteixo, si no solucionem l'infrafinançament no tindrem els centres tecnològics ni els centres de transferència que ens mereixem. I, per tant, aquest torna a ser un problema greu.

I la pregunta que li he fet, que no m'ha acabat de contestar, i ja, com que se m'acaba el temps, és l'última cosa que li demano, és com preveu que aquest pacte sigui viu. És a dir, què podem fer els grups parlamentaris –que no m'ho ha contestat– perquè a aquest pacte hi puguem participar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat Canadell. Ara seria el torn del diputat Jordi Albert per un temps de cinc minuts. Gràcies.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Bé, conseller, vostè deia si hi hauria pressupostos. Veig que el diputat Canadell ja li ha donat la notícia que Junts recolza els seus pressupostos, perquè diu que n'hi haurà. Per tant, veig molt clar que Junts recolzarà els seus pressupostos. *(Veus de fons.)*

D'altra banda, bé, no sé, potser... No ho sé, eh?, potser no m'explico prou bé, i segurament és això, eh?, però, respecte al salari mínim de referència, al salari mínim català, crec que continuem estant en el mateix lloc. El salari mínim de referència

català, que a més és una proposta que, de forma reiterada, el Govern de Pere Aragonès va posar damunt de la taula en el marc del diàleg social en el Consell de Relacions Laborals, que és on s'ha d'acordar i on tots els agents implicats hi han de donar el vistiplau i, per tant, que sigui establir un salari mínim de referència català que permeti enfortir la negociació col·lectiva..., però no és d'obligat compliment.

Per tant, aquesta obsessió amb el salari mínim de referència català, senyor Canadell, i ara registrar una proposició de llei, que no li anticiparé ara què és el que passarà... Vostè sap que jo la tinc i me l'estic llegint i l'estic estudiant, però crec que aquesta pantalla està passada, senyor Canadell. Hem de ser més ambiciosos, hem d'anar pel salari mínim català, per un salari mínim interprofessional. El propi conseller li ha dit que també comparteix aquesta visió. Per tant, crec que hauríem d'unir esforços i deixar-nos ja de salaris mínims de referència, que no tenen cap tipus de vinculació jurídica ni obligatorietat per part de les parts, i, per tant, anar directament al moll de l'os, que és el salari mínim català i apel·lar a aquest traspàs. Per tant, senyor Canadell, deixi's de salari mínim de referència i treballem i unim esforços pel que crec que ara mateix podem aconseguir i depèn més de nosaltres.

D'altra banda, sobre el pacte hi ha dues qüestions que jo he mencionat i que vostè no m'hi ha fet referència. Una que té una relació directa amb el pacte, que és la qüestió del català. És a dir, en el marc d'aquest pacte no hi ha referències a aquesta qüestió, tot i que sí que en el pacte nacional per la llengua s'hi subscriu de forma clara i, per tant, també interpel·la en aquest cas el seu departament per tal de que en l'àmbit de les relacions laborals doncs el català millori en el seu ús i, per tant, doncs sigui una llengua de plena normalitat. Molt més ara, atenent que als grans sectors emergents ens hi estem trobant que ja no és una qüestió del català, sinó que l'anglès acaba sent la llengua vehicular dels centres de treball, atenent també a les diferents característiques i competències professionals que tenen els treballadors i treballadores d'aquests centres i, per tant, també en base a aquesta relació de caràcter multinacional que acostumen a establir. Per tant, per nosaltres és una qüestió rellevant, i crec que va molt lligat també a la qüestió del model productiu.

I, d'altra banda, conseller, una altra qüestió que també li vull posar damunt de la taula i que per nosaltres és rellevant: respecte a les baixes laborals, posicioni's, conseller.

No pot continuar en silenci. Posicioni's. Necessitem que vostè es posi respecte a les baixes laborals. Aquest país necessita que el conseller d'Empresa i Treball es posi respecte a la proposta de la consellera Pané i que vostè digui clarament que és inadmissible. I vostè li ha d'exigir a la consellera del seu Govern, a la seva companya de Govern, que no pot tirar endavant amb aquesta iniciativa que vulnera clarament els drets laborals i que vulnera clarament el dret de la classe treballadora i que, a més, la culpabilitza de forma clara i que, a més, també culpabilitza els treballadors de la salut, en aquest cas els facultatius, perquè posa en dubte el seu criteri mèdic per criteris economicistes. Per tant, conseller, l'hi demano i l'hi reitero: posicioni's en aquesta qüestió.

I, ja per acabar, li agraeixo els termes en els quals vostè s'ha expressat. Aquest pacte és viu. Nosaltres hem posat damunt de la taula algunes qüestions que considerem que s'hi han d'incorporar. Lògicament, creiem que encara hi ha marge i, per tant, també entenc que d'una manera o altra hi haurà una visualització pública respecte als suports que pot rebre aquest pacte. Compti que Esquerra Republicana ara mateix està en una posició que ha millorat molt respecte a la proposta inicial d'aquest document. I, per tant, des d'aquest punt de vista, creiem que encara podem donar un pas més, sobretot focalitzant en aquests dos àmbits que li he dit, en l'àmbit del català, però també en l'àmbit de polítiques actives de cara a fomentar la democràcia dins de l'empresa. I la territorialització, que era una de les claus importants i que al principi no es veia gens reflectida, sí que considerem que ara mateix, en diversos àmbits del pacte, en diversos eixos d'aquest pacte, s'hi ha anat introduint, i creiem que és bo. Però alhora, també, compromís d'execució. I aquest pacte interpel·la, a més, altres departaments. Vostè n'ha dit uns quants. S'ha oblidat el de Política Lingüística. Crec que, pel que jo li estic dient i li estic exposant, seria bo que en aquests nou departaments s'hi inclogués també el Departament de Política Lingüística.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Partit Popular, la seva diputada, la senyora Àngels Esteller. Endavant.

Àngels Esteller Ruedas

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Li vull agrair al conseller també la seva resposta. Però, en aquest sentit, jo veig que en aquesta comissió, i els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, parlen molt de salari mínim. El Grup Popular vol parlar de salari mitjà i vol incrementar-lo, no perquè el salari mínim s'està igualant al salari mitjà. I per a això, què fa falta, senyor conseller? Rebaixar costos, que les empreses tinguin més capacitat de generar ingressos,

Fitxer 28CET11

millorar la seva productivitat, aquesta és la manera per la qual s'incrementaran els salaris.

I des del Grup Popular diem que una manera de rebaixar els costos és rebaixant els impostos. Perquè menys impostos és més activitat econòmica i més activitat econòmica genera més ingressos. Vostès incrementen l'ingrés dels recursos quan baixen els impostos, perquè amplia l'activitat econòmica. Això és una qüestió de fons que vostès han d'acabar de comprendre, perquè sembla com que només estan per repartir. Però, escoltin, no es pot repartir la misèria; lo que s'ha de generar activitat i riquesa, i com més riquesa, millors salaris.

I el sector lo que està és asfixiat i ofegat pels costos. El cost en fiscalitat, el cost en burocràcia, que és un impost encobert, que vostè també ho reconeix, i després, els costos energètics, que són elevadíssims. I per això s'ha de fer una política energètica que veritablement ponderi tot el mix energètic de manera que es garanteixi aquest subministrament i es treballi en moltes direccions, es tingui o no tingui competència. Per això vostè té una activitat amb els seus interlocutors, amb el ministre per perseguir, per fer, per comprometre... El Govern de Catalunya és potent a l'hora de poder incidir en el Govern d'Espanya i, per tant, articular polítiques en una direcció.

Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres li demanem aquesta política, perquè volem que la gent augmenti el salari mitjà i que s'incrementi al màxim. I que vostè sap que des de l'any 19 el salari mitjà ha baixat. Per tant, s'incrementa el mínim, però sí el

mínim i el mitja s'igualen, la gent té un poder adquisitiu molt limitat, i nosaltres el que volem és que creixi, que creixin també els industrials i la productivitat. I per a això s'han d'abaixar costos i s'han d'introduir els elements de competitivitat.

Nosaltres insistim en aquesta direcció, que creiem que és el que fa falta. I el que s'ha de fer és articular-ho.

I després, totes les qüestions requereixen molt finançament. Una qüestió que també li he mencionat, i que m'agradaria que abordés amb més amplitud, és fer créixer les pimes, les pimes han de créixer. Però aquí hi han dos elements molt importants: la cultura de la pròpia pime, és cert que té dificultats en ocasions a canviar la seva cultura, però requereix finançament, però també requereix eliminar les normes que fan que si creix tingui més obligacions, més normativa, més pes, més dificultats. Per tant, moltes no donen aquest pas i, per tant, tenen moltes més dificultats a l'hora de finançar la introducció de la tecnologia per millorar els processos i això fa que tinguin menys competitivitat. Per tant, és clau, que tenim que el noranta-vuit per cent tot són pimes. I, per tant, aquesta dimensió és una qüestió estratègica i vertebral per millorar també la productivitat i la internacionalització.

Sí que tenim moltes indústries internacionalitzades, però a la pime li costa molt perquè té més dificultats. I és cert que les motores també articulen. Per això també m'agradaria abordar-ho i que hi haguessin qüestions de caràcter més transversal.

Per altra banda, la transició energètica requereix també molta inversió –molta inversió. Nosaltres considerem que la transició s'ha de fer al ritme de la capacitat que té la indústria a l'hora d'assumir-la, perquè, si no, enfonsarem les indústries. És cert que després, una vegada acabi la transició, baixaran els costos, però abans necessiten molta inversió.

I en aquest sentit, nosaltres també som dels que defensem, i Europa ho està fent, la tecnologia neutra. N'ha parlat al principi de tecnologia neutra. Anar al principi de tecnologia neutra, hem d'anar a objectius al marge de la tecnologia. I també aquesta qüestió és necessària. I, per tant, nosaltres també, al marge del diner del pressupost de la Generalitat, ha d'articular i promoure molt més la col·laboració publicoprivada.

L'informe Draghi i Letta va molt per aquí. No ens en sortirem només amb finançament públic; hem d'anar molt a finançament privat, però per generar més inversió, que sí

que n'hi ha, però encara més. I per moure més capital privat, es necessita la confiança, i generar més confiança i facilitar la inversió i que no hi hagin tants problemes a l'hora d'invertir ni de créixer ni de tal.

Vostè ha dit una cosa: acord amb territori. Fonamental. Escolti, a la Comissió d'Urbanisme de la Generalitat hi han projectes que fa més de dos anys que estan parats només per ampliar una mica una part productiva d'una indústria. Això són llocs de treball i producció parada. Això és imprescindible, és que això s'ha de desbloquejar ja al màxim. Per tant, nosaltres, des d'aquesta visió, el que considerem, senyor conseller, és que tot el que diu i totes les qüestions que li estem traslladant són imprescindibles a l'hora de generar aquest marc que faciliti tot aquest creixement, la millora en la productivitat i que les indústries al final es puguin transformar, les que són més tradicionals; que les que són més noves i amb reptes més emergents, doncs, tinguin capacitat de tenir èxit i de produir i de fer totes les transformacions que requereixen, perquè veritablement tenen un pes molt necessari i uns reptes que han d'abordar i que tenen dificultats a l'hora de poder-ho fer.

I, bé, penso que amb aquest pacte s'hi guanya. Hem d'ampliar-ho, però hem de generar un marc de governabilitat que tot això ho faciliti. I l'execució és fonamental.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara és el torn de VOX, amb el diputat el senyor Javier Ramírez. Endavant.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidenta. Me permitirá que empiece por el final. Algún diputado ha puesto en duda la participación de VOX en este plan nacional para la industria, y no hace falta ni que lo pongan en duda, mire, es que esa tesis o es por un gran déficit, un gran déficit de atención que puede ser o porque se actúa de mala fe, porque hace un mes, menos de un mes, los diputados de la bancada de la izquierda tuvieron más de veinte propuestas que presentó VOX para mejorar la industrialización de Cataluña y todos en bloque votaron en contra. De hecho, una de las propuestas fue precisamente rechazar el pacto nacional por la industria. Luego, es evidente que si rechazamos un pacto, no vamos a participar de él.

Y no vamos a participar de él por dos motivos. Uno es el fundamental, es el hecho de que sigue incidiendo en sus políticas climáticas, medioambientales y de extorsión fiscal. Pero el segundo es un tema que creo que es preocupante, y es el hecho de – que hay un precedente que nos avala en esa tesis, que ahí a ver qué dice la izquierda–, oiga ustedes se gastaron 3.270 millones de euros en un plan que cogió el año 21 en 18,7 el peso del PIB de la industria y lo dejaron en 18,3. Ya se lo dije al consejero en su momento: cualquier consejero con respeto y decoro parlamentario o el departamento que con 3.270 millones de euros bajan el peso de la industria en el ámbito global y encima reduce nuestra competitiva, nuestra productividad, hubiera dimitido en bloque. Todos, en bloque.

Una empresa que coge más de 3.000 millones de euros y que baja su productividad y, evidentemente, sus ventas, pues, obviamente hubieran dimitido todos. Pues no, aquí no, aquí no dimite nadie.

Mire, cuestiones fundamentales, señor consejero, que usted no ha respondido. Oiga, dice que necesita energía competitiva. Ya existe. Se llaman las nucleares. Esa que usted demoniza. Porque usted..., que yo sé que usted no está en contra de las nucleares, pero apoya a un partido y está sostenido por un partido que va en contra de las nucleares. Por tanto, mi pregunta es: ¿cómo usted va a querer aumentar ese peso específico de la industria a nivel económico sin potenciar las nucleares? Y esta pregunta creo que..., no se escabulla, como ha dicho usted que intentará escabullirse. No, creo que debe responder.

También debe responder a una cuestión que creo que es fundamental, y es que le he preguntado directamente, es una pregunta muy concreta. ¿Cómo se va a financiar este plan nacional para la industria? ¿Como se va a financiar?

Luego, un tema que es fundamental, que se ha hablado, la burocracia. Usted, en sus primeras declaraciones ante esta comisión, habló de una cosa que creo que jurídicamente es muy interesante, que yo apoyo, que es el silencio administrativo. Y que usted apostaba porque haya cambios en favor de reducir esta burocracia vía del silencio. De esto ya hemos sabido qué más ha pasado con esto. Entonces, me gustaría saber qué ha pasado.

Evidentemente, sobre la fiscalidad. En esta región es algo espantoso y que eso, evidentemente, pues va en contra de nuestro desarrollo industrial.

Y nosotros también estamos en contra de este plan nacional por la industria, porque el despilfarro es enorme, es decir, más de 3.000 millones de euros, que una parte de ellos se han gastado para poner placas no binarias en los lavabos de las empresas, una auténtica vergüenza; es una auténtica vergüenza, teniendo un reto tan importante como es la productividad y la competitividad.

¡Sí que es verdad que no quería acabar mi intervención sin... –y que no sirva de precedente, ¿eh?–, le tengo que dar la razón al señor Albert en que usted tiene que decir algo sobre las bajas laborales. Más que nada porque en la propuesta que hemos leído en la prensa se pretende poner en jaque o se pone en duda la condición del médico y su criterio. Y ahí sí que eso a nosotros nos preocupa. Por tanto, sí que al menos, uno, que matice usted cuál es la posición del Govern. O ,dos, yo a mí, sinceramente, que tengo una postura en contra o a favor de la consejera con la que usted comparte mesa y silla, pues, oiga, a mí eso me da igual, aquí la cuestión es cuál es la posición del Govern real y si realmente va a haber un cambio significativo en lo que vienen a ser las bajas laborales.

El que sí que es cierto es una cosa, es que muchas veces ese trámite de las bajas, hay trabajadores que incluso el hecho de que no le puedan dar ahora en tiempo y forma para poder ser visitado y poder confirmar esa baja, pues eso también dilata los plazos, que creo que es un tema que sí que habría que abordar. Por eso, entre esa línea, una u otra, a ver qué puede usted matizar.

Y por último, a efectos de reflexión: estamos a tiempo, señor consejero, señor Sàmper, estamos a tiempo. Y usted aquí tiene dos opciones: una, seguir por su línea ideológica, que incluso descarto que sea la suya, pero la que le obligan a efectos de esta partidocracia de Esquerra, Junts y el PSC. O que sea coherente. Y usted lo ha dicho muy bien, el peso que significa la química en Tarragona y la química en Europa y lo duras que están siendo las restricciones climática precisamente para esa industria –acabo, señora presidenta–, sabe y es consciente que realmente el peso climático para nuestra industria es demoledor. Oiga, ¡sea valiente! ¡Sea valiente! Aquí tiene una opción: uno, estar por pintar bancos de colores y poner plaquitas no

binarias en las empresas o realmente afectar el bolsillo a los catalanes, que es esa la situación que realmente preocupa a los catalanes.

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara serà el torn dels Comuns, amb el seu diputat el senyor Lluís Mijoler. Endavant.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta, de nou. I molt breument, volia fer un apunt sobre les baixes, perquè amb l'acord dels Comuns amb el Govern, crec que el Govern ha reculat respecte del que proposava la consellera Pané, i l'acord que tenim és que cap professional rebrà cap mena d'incentiu econòmic per reduir la llargada d'una baixa. I això s'ha dit avui, aquest acord, i per tant, quedi tranquil, el diputat de VOX, perquè no cal que li contesti el conseller, ja li contesto jo que el Govern ha reculat amb aquest acord de pressupostos.

Jo només..., sobre l'energia, li vull també dir, no?..., jo l'entenc, eh?, i entenc quina és la seva postura, però jo el que li vinc a demanar és, un, aquesta necessitat d'entendre l'energia com un element competitiu per a les empreses, no pas com un element de necessitat de producció, sinó, com també deia la diputada Esteller, com un rebaix de costos i, per tant, aquí veure-ho. Però també veure l'energia com una oportunitat de negoci, diguéssim, de propi negoci econòmic, pel que fa al desenvolupament, sobretot quan parlem d'equitat territorial.

Hi ha una qüestió, quan parlem d'equitat territorial i parlem de polígons, que és fonamental, si som capaços..., no podem parlar de polígons, sinó parlem de sobirania tecnològica..., ai, sobirania energètica d'aquests. I, per tant, quan parlem de polígons, segurament abordarem en qüestions de sostenibilitat el fet de que hi hagi comunitats locals d'energia que puguin proveir les pròpies empreses que allà s'instal·lin. I, per tant, en aquest sentit, quan parlem d'equitat territorial, l'energia també ha de ser un vector important.

I no només per això, sinó perquè també una de les qüestions que es plantegen quan..., o una de les qüestions d'oposició del territori quan hem de desenvolupar

energies renovables és precisament lo lluny que es troba el punt de producció d'energia d'allà on es consumeix. I això és també una oportunitat per acostar la indústria precisament als llocs on es produeix l'energia i que, per tant, la producció d'energia no sigui un bolet i unes plaques allà posades, sinó que sigui capaç de generar recursos al propi territori. Jo només li demano que tingui aquesta visió. No li dic que més ideològicament digui si hem d'estar a favor d'una cosa o l'altra, perquè al final és estar al costat de les grans energètiques o és estar al costat de les necessitats del territori. I només li dic això, que ho pugui veure com una oportunitat des del punt de vista de la indústria i de l'empresa. No li dic fins i tot des del punt de vista ecologista o des del punt de vista de la transició energètica, per la situació d'emergència climàtica en la que ens trobem, li demano que ho vegi únicament i exclusivament com a sostenibilitat econòmica de les empreses.

I ja està, per últim, abans no ho he dit en la meua intervenció, també sumar-nos –ja ho ha contestat– a les dificultats que estan passant aquestes empreses papereres a Montblanc i Valls.

També dir-li, aquí al costat, al Prat de Llobregat, sobre Akzo, Chemicals i l'antiga Titan, que també està patint una situació similar, que una empresa que està tenint beneficis estem veient com està plantejant reduir les treballadores que allà tenen, són gairebé de cent cinquanta el que s'estava parlant.

Bé, jo crec que aquestes qüestions al final és un element important de cap a on volem que vagi la nostra indústria. Un lloc on la indústria és fonamental, com ho ha estat l'antiga Titan, avui Akzo o Chemicals, que precisament perquè l'enclavament on es troben sigui molt més atractiu per la logística, probablement el terreny, s'estigui plantejant com deriva cap a unes altres plantes, rebaixant la contractació també la seva activitat. Perquè és veritat que són multinacionals i, per tant, tenen la capacitat de produir. I al final l'element del sòl ha de ser un element que hem de ser capaços de controlar. Celebro que hi hagi

un territori aquest acord i, per tant, aquesta visió també del sòl industrial com un element competitiu, i no únicament i exclusivament com un element amb el qual es pugui mercadejar.

Les empreses del nostre país han de tenir arrelament i han de guanyar-se els beneficis dels seus socis, diguéssim, o dels seus inversors a través de la seva producció, no a través de l'especulació dels terrenys. I aquí hem de ser capaços de posar fre. Hem de ser capaços de fer una eina d'arrelament, no sé si a través de la llei d'indústria, si efectivament també de la llei de polígons. No ho sé, com hem d'acabar de fer-ho, però hem de veure com arremem la indústria al nostre país. I, en aquest sentit també, mà estesa per veure quins són els acords a què podem arribar.

I, de nou, moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. I ara ja és el torn del partit dels Socialistes amb la seva diputada, la senyora Conchi Jiménez.

Conchi Jiménez Cruz

Gràcies. Bé, jo no faré... No m'estendré molt perquè crec que ja hem fet la intervenció. Només posaria en valor... Jo soc una defensora de la feina transversal i de la feina en equip. Crec que avancem i que guanyem. I crec que aquest document i aquest pacte que es presenta i que està sobre la taula és fruit d'això, del treball transversal i del treball en equip, de totes les aportacions de totes les persones i col·lectius, com he dit abans. Em quedo amb això, amb que és un document transversal, que és un document viu, és un pacte viu i això té una importància que per mi també és rellevant, per al nostre grup parlamentari. I, per tant, perquè es pot adaptar segons les necessitats que vinguin.

I reitero una altra vegada el que he dit abans: tenen feina i nosaltres també tenim feina, de veure què es fa i de treballar perquè s'assoleixin tots els objectius o la gran majoria. I una cosa que vostè ha comentat abans, que potser els objectius no són massa elevats perquè no vol generar frustració. Jo crec que és molt important, perquè quan una cosa genera frustració, doncs, l'objectiu final del que es pretén aconseguir baixa. I, per tant, és importantíssim no generar aquesta frustració. A

vegades no..., és millor fer uns objectius més baixos i anar amb força, i si després podem complir el doble, millor. Jo sé que aquest govern i el nostre grup que donem suport sé que treballarà ferma perquè crec que ens ho estan demostrant en moltes qüestions.

Res, per acabar, reitero el nostre agraïment a totes les persones, als departaments, tant al d'Empresa i Treball i a totes les secretaries i direccions que han treballat i han fet possible aquest document i a totes les persones i col·lectius i entitats i grups parlamentaris que han fet aportacions per millorar aquest document i poder continuar treballant.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. I ara torna a ser el torn de l'honorable conseller per contestar a cadascuna de les preguntes que han fet els diferents diputats. Endavant. Per un temps de quinze minuts, però evidentment no li controlaré tant.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputades i diputats, per la seva segona aportació. Les baixes, les baixes, ho va dir el president de la Generalitat el dilluns en una entrevista. Tots els criteris seran de caràcter purament mèdic. El que sí que és vol és posar més mitjans perquè..., més recursos perquè les proves diagnòstiques es facin més ràpid. Ja està. Aquest és el posicionament final i el que acaba de dir ara el diputat Mijoler de l'evolució que hi ha hagut amb aquest plantejament penso que respon la pregunta de forma clara: només per criteris mèdics. Ja està. Per tant, això és una qüestió que vull que quedi molt clar.

Català, té raó, té raó. I té raó i m'apuro inclús a demanar disculpes per varies raons. La primera, perquè tenim una conselleria de polítiques digitals. Segon, perquè el conseller de Política..., de Política Lingüística, perdó, el conseller de Política Lingüística hem parlat –i moltes vegades– d'aquest tema, no una ni dos, moltes vegades. I tercer, perquè els agents socials econòmics estan totalment d'acord. És a dir, els sindicats i les patronals estan totalment d'acord. Per tant, és una qüestió que podria ser perfectament el primer element d'aquesta vivesa d'aquest pacte,

perquè ja hi ha un consens, només que no està escrit, eh? Per tant, amb les dues qüestions que em preguntava, diputat Albert, li dono la raó. O li dono la raó amb el tema del català i li explico la segona de les baixes, que ha estat preguntada per diversos grups, eh?

El salari... Obro, enceto un bloc que m'agradaria que no pretenguessin fer política amb el pacte. Salari mínim, no tenim competència. És així. Podem estar quatre anys fent preguntes, quatre anys fent interpel·lacions i quatre anys portant-lo a comissions parlamentàries. No tenim competències. Vostè pregunta, i ara ho diré, que mai ho faig. M'agradaria tenir-la? Sí. En el to del que insinuava el diputat Albert respecte a la seva proposta de resolució que se l'està estudiant, que no sé com acabarà, escolti'm una cosa, naturalment que ens agradaria tenir el salari mínim interprofessional. Faltaria més. És clar que si no el de referència, el salari mínim.

Però també una altra cosa. No ens fem trampes al solitari. En el suposat cas de que ens posessin d'acord en regular un salari de referència, miri, com a advocat –que ho soc molt, abans que polític– li haig de dir que el senyor Albert té raó. Seria una declaració amb bones intencions que podríem intentar en els llocs apropiats, com el Consell Català de l'Empresa, com al Consell de Relacions Laborals, com al Consell del Diàleg Social, i intentar que això adquireixi una capacitat de persuasió el més important possible, però mai tindria una validesa normativa.

I també m'agradaria respondre-li al senyor Ramírez que el sector de la química de Tarragona suposo que ha fet una valoració de quina aportació té les noves polítiques europees a la química. Estic convençut, però li ben asseguro que en la desena de reunions que he tingut amb ells i amb la química –dic desenes i no em passo– mai m'han posat com a condició per treballar, per negociar, per ajudar el sector, fer un pas enrere amb el compromís amb la transició energètica. Li diria, eh? Si m'haguessin dit: «Conseller, treballi vostè perquè el seu govern, perquè el govern de l'Estat, perquè el govern europeu reculi», avui ho diria. Mai m'ho han dit. Tenen molt clar que hi ha un escenari de treball que no té marxa enrere. I, per tant, també li vull dir que el sector de la química a Tarragona, amb el qual ens estem reunint de forma constant, valora d'altres possibilitats, valora d'altres escenaris per reinventar i

fer una nova química amb capacitat per ser competitiva com ho ha sigut sempre, eh?

Aviam, senyor Canadell, miri, el tema del salari, que el torna a tret i que ja li he contestat abans, però nosaltres volem que els salaris com a política pública, com a objectiu de política pública, ens porti als millors salaris. I no només això, només parlem de salaris. Salari i condicions laborals, el millor possible per a tots els treballadors. Perquè, a més, fixi's que hi ha una cosa que demostra que els millors salaris, que les millors condicions laborals impliquen majors productivitats, millors beneficis. En definitiva, és un cercle virtuós que quan es té, tot funciona millor. Per tant, compromís màxim amb un salari digne i amb unes condicions de treball dignes.

I el que sí que li dic: No m'agrada fer política, vostès em comencen a conèixer, però entre 4.700 milions i zero, jo em quedo amb 4.700. I permeti'm que li digui, i si fossin dos mil també, també. Aleshores el posar sobre la taula la possibilitat de que o el tot o res, doncs ara nosaltres el que tenim i el que s'ha negociat des d'aquest govern, en aquest cas, per part de la consellera Romero, penso que és una oportunitat perquè ens dotem de més recursos. Com també serà una bona oportunitat –i ho dic com a reflexió meva personal– doncs que si som capaços de tenir uns pressupostos, doncs, també tindrem més recursos. I, per tant, seran recursos que ens arribaran per dues bandes i que això en qui redundarà? Doncs en tots els catalans i en totes les catalanes.

I escolti'm, una cosa. No sé què es va dir ahir quan jo vaig marxar de la Generalitat. Ja ho preguntaré, però el paper i l'aportació del Departament d'Empresa en concret, Economia en termes generals, als centres tecnològics, que suposo que vostè es referia als centres tecnològics, perquè la veritat és un centre tecnològic, és molt important i això vostè ho sap. L'aportació que fa el Govern de la Generalitat als centres tecnològics és molt important. En voldríem fer més? Per descomptat que sí. Però tenim el que tenim i la nostra aportació penso que és important i força rellevant.

Senyora Esteller, també estic d'acord en què el salari mínim és important, com tan important és també el salari mitjà, perquè implica més productivitat i implica una millora de totes les condicions. Però ha dit una cosa que penso que és important que jo avui aquí els anunciï i ho dic perquè ja ho he dit en un altre fòrum amb caràcter

públic i, per tant, ho puc explicar, faltaria més, a tots vostès. Vostè s'ha referit al creixement de les empreses. Té raó. La diferència que hi ha, per exemple, entre Alemanya o França, però de forma especial Alemanya, a França i també al Regne Unit i Catalunya no és el nombre d'habitants d'aquests països respecte de Catalunya, que evidentment tots, com els estats grans, ens superen, sinó el percentatge per càpita de grans empreses i mitjanes empreses que hi ha en aquests països.

La gran diferència a nivell de competitivitat empresarial entre aquests països que he mencionat i Catalunya és que tenen moltes més empreses mitjanes i grans. Ho dic perquè vostè s'ha referit a potenciar el creixement de les empreses. Nosaltres som conscients d'això. Des de la Direcció General d'Indústria, des de la Secretaria d'Empresa i Competitivitat, s'hi està treballant, en aquesta línia, per portar a acord de Govern un instrument per facilitar el creixement de les empreses. S'està treballant de forma conjunta amb el Departament d'Economia. Ho reitero, ho dic aquí perquè ja ho he fet públic en algun altre lloc, un instrument que permeti que les petites empreses es puguin convertir en mitjanes i que les mitjanes es puguin convertir en grans empreses. I així, per tant, dotar-nos d'aquest instrument, segurament de caràcter legal, que el que pretendrà és equiparar-nos a aquests tres països que li he dit, Regne Unit, Alemanya i França, que ja tenen instruments legislatius per potenciar aquest creixement.

I per què? Doncs perquè igual que les indústries són més resilients i tenen millors condicions laborals, condicions de salaris pels treballadors, aguanten més les èpoques de crisi, evidentment, les mitjanes empreses aguanten millor que les petites i les grans aguanten millor que les mitjanes, sobretot perquè tenen molta més capacitat de diversificació, no només en la producció, sinó de diversificació, per exemple, també, per exemple, per tenir filials a l'estranger, que és molt més fàcil per una mitjana empresa que per una petita i per una gran que per una mitjana.

¿Cómo se va a financiar?, Javier Ramírez, diputat de Vox. Jo tinc esperança de que nosaltres tinguem en breu un pressupost. I dic tinc esperança, perquè no estic intervenint absolutament en res. Em consta que s'està treballant. Avui s'ha fet un pas amb els comuns. S'està treballant amb Esquerra Republicana. El contingut no

el conec, perquè no forma part de la meua feina, però tinc l'esperança de que s'arribi a aquesta conclusió. I, per tant, jo espero que això es financi a través d'un nou pressupost que tingui la capacitat per dotar aquest pacte de tot allò que es mereix. I insisteixo, 4.500 de forma inicial, que esperem que siguin 5.000 i tant de bo que pugui ser més, perquè pensem que el creixement de la indústria és senzillament imprescindible.

Señor Mijoler, pla Plater, pla Plater, bé, segurament no a la velocitat que voldríem, segurament no amb el consens que es voldria, però s'està iniciant l'aposta per la fotovoltaica. S'està començant a executar, per la eòlica i en aquesta línia hem de seguir. El meu compromís amb les renovables és total i a títol personal ja he explicat moltes vegades, cotxe elèctric –segon que tinc ja– energia del tot renovable a casa meua i m'ha costat, li asseguro. Cal molta inversió privada i personal, però jo estic compromès i totalment convençut de que així sigui. I estigui tranquil que no el sorprendré amb alguna cosa que pugui fer mal a aquest camí. No activarem des del nostre departament cap actuació que perjudiqui aquesta evolució, però li demano que siguem capaços –de moment, fins ara ho hem fet vostè i jo– de trobar un punt

Fitxer 28CET13

d'equilibri en què el traçat d'un camí clar no perjudiqui l'equilibri entre la continuïtat actual de les nostres indústries, eh? Aquest equilibri –i no m'estic escapolint, *no me estoy escabullendo*, de cap resposta– de vegades és difícil –de vegades és difícil–, però jo crec que..., no jo, ni molt menys, ni la conselleria nostra, sinó tot el Govern el té clarament marcat. Un compromís amb les renovables, un compromís amb la transició energètica, un compromís que vull posar aquí, a sobre d'aquesta comissió, que el tenen els empresaris. Perquè els hi dic amb tota la franquesa: ara que no és obligatori fer cap mena de canvi, encara, són molts i molts els empresaris que et diuen: «–Hem posat aquí fotovoltaica. –I quant t'ha costat? –Un milió d'euros.» I ho han posat, perquè saben que hi ha un camí que ja no té marxa enrere. I hem sigut capaços de posar doncs aquests sistemes de regeneració de les aigües per tornar-les a utilitzar dos o tres vegades abans de donar-les per descartades. I, per tant, la

pròpia indústria catalana, amb aquest esperit de resiliència i de transformació, està fent un camí. Per tant, no tirarem enrere amb aquesta [#01.17].

Jo sí que li demano, diputat Mijoler, i l'hi demano, a més, doncs per lo bé que hem treballat des de que tenim, tinc l'honor de ser conseller d'Empresa, primer, que hi confii, i segon, que trobem aquest equilibri per, sense prescindir del camí, no pertorbar la continuïtat del món de l'empresa. I parlem de la llei de polígons industrials i parlem de com millorar. Això no només ho ha dit vostè; és una qüestió que també li importa al diputat Canadell, a la diputada Esteller, al diputat Albert, al diputat Elena. Estic convençut que VOX, si no tingués aquesta esmena que ell mateix acaba de dir que té a la totalitat del pacte i que, per tant, per això han fet doncs un intent d'aportació a través d'una interpel·lació, que crec que va ser fa un mes o una cosa així, doncs si entréssim en el detall, també voldria una nova llei de polígons industrials. I, per tant, treballem en aquesta línia; aprofitem aquest acord que hem tingut, que tenim amb Territori per desenvolupar-lo; aportem, i estic convençut que això afavorirà doncs el que estic compartint amb vostès des de fa molt temps. Tenim la possibilitat de fer créixer Catalunya molt, a nivell industrial, a nivell d'inversions estrangeres, d'inversions europees, d'inversions de l'Estat espanyol, d'inversions de fora d'Europa que volen venir a Catalunya, però ens hem de dotar dels mecanismes necessaris per poder-ho fer possible.

Moltíssimes gràcies. I no sé si hi ha un tercer torn o això ja s'ha acabat. *(Veus de fons.)* Doncs gràcies i fins la següent. *(Veus de fons.)*

La presidenta

És que no hi ha torn ja. *(Veus de fons.)* No hi ha torn. *(Veus de fons.)*

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

No, jo he dit «treballar». Jo no he dit «negociar». No, no, no. No, permeti'm, presidenta. Jo no he dit re de negociar. I, si ho he dit, he dit que em consta que hi han negociacions entre partits, i ja està. I no conec el contingut absolutament de res. No sé de què s'està parlant, eh? Vull dir, no... *(Veus de fons.)* Converses, exacte, converses.

La presidenta

Bé; moltes gràcies, conseller, director general, també. Moltes gràcies per la vostra assistència avui i per la vostra feina que heu fet des del vostre departament. Agraïts i amb l'espera de que torneu a venir quan vosaltres ho demaneu. I un momentet abans d'acabar, que vull comentar que hem rebut una invitació per anar a Hipra, a Amer, Girona, d'acord?, i rebreu tots els diputats la data. I serà el mes d'abril, i un divendres. I estem en negociacions de dates. Tant punt ho tinguem rebreu un correu, d'acord?

Doncs s'aixeca la sessió. Bona tarda a tothom.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT